

ஸ்ரீ:
சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே துணை

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச் செய்த

அர்த்த பஞ்சகம்

(திருவஹீந்தர்புரம் சேட்லூர் வித்வான்

பகவத்விஷயம் பண்டித பூஷணம்

ஸ்ரீ.உ.ப.வே. நரஸிம்மாசாரியார் ஸ்வாமி

மற்றும்

ஸ்ரீ ஸ்ரீராமதேசிகாச்சாரியார்

வ்யாக்யானங்களுடன்)

அமலன விபாதசுடரளவில்லா வாரமுதம்

அமலவுருக்குணங் களணியாயுதங்க ளடியவர்கள்

அமலவழியாத நகரிழிந்தெழுங் காவுடனெல்லாம்

கமலையுடனரசாளுங் கரிகிரிமேற்காவலனே. (1)

முமுகூக்களுக்கு அவர்யம் அறியவேண்டியவைகளாயும், ரஹஸ்ய த்ரயங்களில் ப்ரதி பாத்யங்களாயும், ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட ஸ்ருதிகளிலும் அதின் உபந்ரம்மணங்களிலும் நிரூபிக்கப் படுகிறவைகளாயும் இருக்கிற அர்த்த பஞ்சகத்தை ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் முதலிய கிரந்தங்களில் ப்ரமாணோபபத்திகளுடன் பரக்க நிரூபித்தருளி, அதிஸூலபமாய் அனுஸந்திக்கக் கூடியதாக ஆக வேண்டியதற்காக பத்துப் பாட்டுக்களாலே ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார்.

அர்த்த பஞ்சங்களாவன:-- (1) பரமாத்ம ஸ்வரூபம் (2) ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் (3) உபாயம் (4) பலம் (5) (அதற்கு) விரோதி என்னப்பட்டவை என்று “ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்” இத்தியாதிகளிலும், “மிக்க விறை நிலையும்” இத்தியாதிகளிலும் ஸங்க்ரஹிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதில் முற்பட ப்ராப்யமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை இரண்டு பாட்டுக்களாலே நிரூபித்தருளுகிறார் - “அமலன்” என்றரம்பித்து.

(புதவுரை)

கரிகிரிமேல் காவலனை - ஹஸ்திகிரியில் ஸாந்நித்யம் பண்ணியிருக்கிற ஸர்வரக்ஷகனான பகவான்.

அமலன் - தோஷங்களுக்கு விரோதமான ஸ்வரூபத்தை உடையவன்,

அவியாத - நாசத்தையடையாத; சுடர் - தேஜஸ்ஸு, அதாவது ஜ்ஞானஸ்வரூபன், ஸ்வயம் ப்ரகாசன் என்றபடி.

அளவில்லா - அளவு இல்லாததான, ஆர் - பரிபூர்ணமான, அமுதம் - அம்ருதம், அம்ருதம்போல் போக்யமான ஸ்வரூபத்தை உடையவன்.

அமல - தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாத, உரு - திவ்யமங்கள விக்ரஹம், குணங்கள் - கல்யாண குணங்கள்.

அணி - திருவாபரணங்கள், ஆயுதங்கள், அடியவர்கள் - தாஸஸ்தர்களான நித்ய முக்தர்கள்.

அமல - தோஷமில்லாத, அபியாத - நாசமில்லாத, நகர் - வைகுண்டம் என்று சொல்லப்பட்ட திவ்ய நகரம், இது நித்ய விபூதியைக் குறிக்கிறது.

அழிந்து - நாசமடைந்து, எழும் - மறுபடி உண்டாகிற, காவுடன் - தோப்புப்போல் இருக்கின்ற லீலா விபூதி யுடன், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும்,

கமலையுடன் - லக்ஷ்மீயோடு கூட இருந்து கொண்டு, அரசாளும் - நியமிக்கும்.

பூநீ பூநீராமதேசிகாசாரியார் ஸ்வாமி

இந்தக் கர்ம பூமியில் ஜீவாத்மாக்களை அவ்வவற்றின் கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு பலன் பெறச் செய்வதையே எம்பெருமான் பொழுதுபோக்காகக் கொள்வதால் இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தை அவன் விளையாடுமிடமான சோலையாகக் கூறுவதுண்டு.

எம்பெருமானுடைய குணங்களுக்கு அளவில்லை. ஒரு பொருளுக்கு உளதாகக் கூறும் குணமானது தன்னைப் பெற்றிருக்கும் பொருளுக்கு மற்றொரு பொருளைக் காட்டிலும் ஒரு பேதத்தைக் காட்டுவதால் அக்குணம் விசேஷணமெனப்படுகிறது. இத்தகைய விசேஷணம் "ஸ்வரூபநிரூபக விசேஷணம்" என்றும், "நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணம்" என்றும் இருவகைப்படுகிறது. ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை எந்தக் குணத்தை உடையதாகக் கூறியே விளக்கினாலன்றி அவ்வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை அறியமுடியாதோ, அந்தக் குணம் ஸ்வரூபநிரூபக விசேஷணம் எனப்படும். ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை விளக்கியபின் அதன் பெருமை புலப்படுவதற்கு எந்தக்குணங்கள் வெளியிடப்படுகின்றனவோ, அவை நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணமெனப்படும்.

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸத்யத்வம், ஜ்ஞானத்வம், அநந்தத்வம், ஆநந்தத்வம், அமலத்வம் என்னும் ஐந்து குணங்களையிட்டே விளக்க வேண்டும். ஆதலின் இவ்வைந்தும் ஸ்வரூபநிரூபக விசேஷணமாகும். இந்தக் குணங்கள் இப்பாசரத்தின் முதலடியிற் கூறப்பட்டன.

1. ஸத்யத்வம்:- எப்பொழுதும் மாறுபடாத தன்மை. இது 'அவியாத' எனும் சொல்லால் கூறப்பட்டது.

2. ஜ்ஞானத்வம்:- எப்பொழுதும் குறைவுபடாத ஜ்ஞானஸ்வரூபமும் தன்மை.

இது 'சுடர்' என்ற சொல்லால் கூறப்பட்டது.

3. அநந்தத்வம்:-- 'இங்குத்தான் இருக்கின்றான்' என்று தேசத்தாலும், 'இப்பொழுதுதான் இருக்கின்றான்' என்று காலத்தாலும், 'இந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபமாகத்தான் இருக்கின்றான்' என்று வஸ்துவினாலும் அளவிடமுடியாதபடி எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எந்த வஸ்துஸ்வரூபமாகவும் நிற்கும் தன்மை. இது 'அளவில்லா' என்றதால் கூறப்பட்டது.

4. ஆநந்தத்வம்:-- ஆநந்தஸ்வரூபமாய் நிற்கை. இது 'ஆரமுதம்' என்றதால் கூறப்பட்டது.

5. அமலத்வம்:-- தோஷங்களில்லாத தன்மை. இது 'அமலன்' என்றதால் கூறப்பட்டது.

இவ்வென்று குணங்களால் எம்பெருமானது ஸ்வரூபத்தை ஒருவாறு அறிந்தபின் ஸௌசீல்யம், காருண்யம், வாத்ஸல்யம் முதலிய அளவற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் அவன் பெருமையைக் காட்டுகின்றன. இவை நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணமாகும். இத்தகைய ஸ்வரூபம், திருக்கல்யாண குணம் முதலியவற்றைக் கொண்ட பேருளாளன் ப்ரக்ருதி மண்டலமாகிய லீலாவிபூதியையும், ஸ்ரீவைகுண்டமாகிய நித்ய விபூதியையும் பெருந்தேவிப் பிராட்டியுடன் அரசாள்கிறான் -- என்றவாறு. தாத்பர்யம்

'அமலன் என்பதற்கு வெளிச்சமும் இருட்டையும்போலத் தோஷமும் இவனுடைய ஸ்வரூபமும் ஓரிடத்தில் சேர்ந்து நிற்காதவைகள் என்று தாத்பர்யம். தான் வளிக்கும் இடத்திலேயே ஒரு தோஷத்தையும் ஸஹியாத ஸ்வரூபம் தன்னிடத்தில் தோஷத்தை ஸஹிக்காதென்பது கைமுதிக ந்யாய எரித்தம். தான் இருந்த இடத்திலேயே இருட்டை ஸஹியாத வெளிச்சத்தை இருட்டு மறைக்குமா? இத்தால் பரம் ப்ரஹ்மவாஜ்ஞம் பரம பரிமதம் ஸம்ஸரதி தத் பரோத்யாலீடம் விவரமஸுபஸ்யாஸ்வதமிதி' என்றிவை முதலியவைகளின்படியே ஸ்வதோ நிர்மலமாயும், தோஷத்தைப் பொறுக்காததுமான பரப்ரம்மம் ஸ்வரூபத்திற்கு அவித்யை என்கிற தோஷமும், அத்தால் ப்ரமமும், அத்தால் துக்கித்வாதிகளும் உண்டாகின்றன என்று சொல்லுகிறவர்களின் மதம் ஹாஸ்யம் என்பது த்யோதிதமாயிற்று. இவ்வர்த்தத்தை உதாஹரண முகத்தாலே ஸ்ரீ பரமதபங்கத்தில் இவர் தாமே 'பிரிவில்லா இருளொன்று பிணக் கொன்றுமில்லாப் பெருவெயிலை மறைத்துலகம் காட்டு மென்ன அறிவில்லா அறிவொன்றை அவித்தை மூடி அகம்புறமென்றிவை அனைத்தும் அமைக்கு மென்பார்' என்று அருளிச் செய்திருப்பதை அனுஸந்திக்கவும். இப்படியே முனிவாஹஸ்போகத்தில் 'அமலன்' என்னும் பதத்திற்கு வ்யாக்யானம் அருளிச் செய்திருப்பதையும் இங்கு அனுஸந்திப்பது. 'அகிலவேறு ப்ரத்யநீக' என்பதும் இங்கு அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டது. இவ்விடத்தில், 'மங்கிய வல்வினை நோய்காள் உமக்கும் ஓர் வல்வினை கண்டீர் இங்குப் புகேல்மின் புகேல்மின் எளிதன்று கண்டீர் புகேல்மின்' சிங்கப் பிரானவனெம்மான் சேரும் திருக்கோவில் கண்டீர் பங்கப்படாதுய்யப்போமின் பண்டன்று பட்டினம் காப்பே', 'இங்கிலை பண்டுபோய் வீற்றிருத்தல் செங்கண்மால் சீர்க்கும் சிறிதுள்ளம் அங்கே மடியடங்கி நிற்பதனில் வல்வினையார் தாம் மீண்டடியெடுப்பதன்றே அழகு'

இத்யாதிகள் விவக்ஷிதங்கள். ஆக இத்தால், 'அஸ்தூலமநண் வர்ஹஸ்வமமலம் இத்யாதிகளில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் கைமுதிக ந்யாயத்தால் எரித்தங்கள்.

'அவியாத சுடர்' என்பதினால் ஸத்யத்வத்தை ஜ்ஞானத்திற்கு விசேஷமாக்கி அருளிச் செய்தபடி. இத்தால் ஸங்கோச விகாஸாதிகள் இல்லாமல் எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாக இருக்கும் ஜ்ஞானஸ்வரூபன் என்பது அருளிச் செய்யப்பட்டதாயிற்று. 'ஸத்யம் ஜ்ஞானம்' இத்யாதி வாக்யத்தில் ஸத்யத்வத்தை ஸ்வரூபத்திற்கே நேரில் விசேஷணமாகச் சொல்லியிருக்க இங்கு அதை ஜ்ஞான த்வாரா விசேஷணமாக அருளிச் செய்தது ஸங்கதமாகுமோ என்னில்? ஸமாதானம் சொல்லப் படுகிறது. நித்ய ஜ்ஞான ஸ்வரூபம் என்றவாறே ஸ்வரூபத்தின் நித்யத்வமும், எரித்தமானபடியினால் விரோதமில்லை. ஜ்ஞானஸபத்தினாலே நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞான ஸ்வரூபத்தை உடையவன் என்று தாத்பர்யமாக்கி அதனால் 'முக்தாவ்யாஸ்ருத்தா:' (முக்தர்கள் வ்யாவர்த்திக்கப் பட்டார்கள்) என்றிறே ஸ்ரீஸ்ருதப்ரகாசிகாசார்யரும் வ்யாக்யானம் பண்ணியருளினார். ஸ்வரூபம் நித்யம் என்று மாத்திரம் அர்த்தமாகில் ஜ்ஞானம் காதாசித்தம் என்றேற்படுமாதலால் அங்கும் நித்யத்வம் சொல்லவேண்டியது அவச்யம். ஸத்யமாய் ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாக உடையவன் என்னில் ஸ்வரூபமும் ஸத்யம், அது ஜ்ஞான ஸ்வரூபமானது என்பதும் ஸத்யம் என்றேற்பட்டுவிடுகிறது என்கிற ப்ரயோஜனதிசயத்தைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு இப்படி அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கிறது என்றறியத் தக்கது. 'நந்தா விளக்கே' என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச் செய்தது. 'மலராது குவியாது மாத்ருண ஞானமாய்' இத்யாதிகளை இங்கு அனுஸந்திப்பது.

'அளவில்லாவாரமுதம்' என்பதில் 'அளவில்லா' என்பதினால் அநந்தத்வமும், 'ஆரமுதம்' என்பதினால் ஆநந்தத்வமும் அருளிச் செய்யப் பட்டது. 'அளவு' என்பதினால் தேசத்தினாலும், காலத்தினாலும் வஸ்துவினாலும் ஏற்படும் அளவுகள் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த இடத்தில் இருக்கிறது, இந்த இடத்தில் இல்லை என்பது தேசத்தினால் அளவு. இந்தக் காலத்தில் இருக்கிறது, இந்தக் காலத்தில் இல்லை என்பது காலத்தினால் ஏற்படும் அளவு. எல்லா வஸ்துக்களோடும் 'நீராய் நிலனாய்' இத்யாதிகளிற்படியே சேர்த்துச் சொல்லமுடியாமல் இந்த வஸ்து இதுவாகாது என்று சொல்லுதல் வஸ்துவினால் அளவு என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். மற்றும் சிலரோ வெள்ளி தங்கம் முதலியவைகளுக்கு நிறை முதலியவைகள் சமமாயிருந்த போதிலும், தங்கத்தை விட வெள்ளி தாழ்ந்தது என்று சொல்லக் கூடிய ஸ்வபாவத்தினால் ஏற்பட்ட தாழ்வு வஸ்துவினால் ஏற்பட்ட அளவு, ஸ்வரூபத்தினாலும், குணத்தினாலும், மற்றும் எல்லா விதத்தினாலும் தன்னை யொழிந்த மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் விட உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கை வஸ்துவினால் அளவில்லாமை. கீழ்ச்சொல்லிய மற்றொருவிதமான அநந்தத்வமும் இதற்குள் அடங்கியதே என்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்விடத்திலும் அநந்தத்வத்தை ஸ்ருதியை யனுசரித்து நேரில் ப்ரும் ஸ்வரூபத்திற்கே விசேஷணமாக அருளிச் செய்யாமல் ஆநந்தத்வத்திற்கு விசேஷணமாக அருளிச் செய்ததும் அதினாலேயே ஸ்வரூபத்திற்கும் அளவில்லாமை எரித்தித்துவிடும் என்கிற தாத்பர்யத்தினால் என்றறியத் தக்கது. இவ்விடத்தில்

'தும்ந்தனில் பெரிய சுடர்ஞான இன்பமே' என்பது அனுஸந்தேயம். ஸ்ருதியிலும் '**कं ब्रह्म खं ब्रह्म**' கம்ப்ரஹ்ம க2ம்ப்ரஹ்ம என்று சொன்ன ஆசார்யனைக் குறித்து '**कंचत खंचतुनजानामि**' கஞ்சத் கஞ்சது ந ஜானாமி ('கம்' ப்ரூம், 'க2ம்' ப்ரூம் என்று சொன்னதின் அர்த்தத்தை நான் அறியவில்லை) என்று கேட்ட ஸிஷ்யனுக்கு ஆசார்யன் சொன்ன பதில் '**यद्वावकं तदेवकं यद्वावखं तदेवकं**' (யத்வாவகம் ததேவகம் யத்வாவக2ம் ததேவகம்) எது ஆநந்தமோ அது அளவில்லாமலிருக்கிறது, எது அளவில்லாமல் இருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டதோ அது ஆநந்தத்தை) என்கிற பதிலில் அநந்தத்வத்தை ஆநந்தத்திற்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச் செய்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கும் அப்படியே நிரூபித்தருளினபடி. இப்படி ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களை நிரூபித்தருளி மேல் அந்த வரிசை க்ரமத்தை அனுஸரித்துக் குணங்களை நிரூபித்தருள வேண்டியிருக்க, 'ஸ்வரூபாத்: ஸ்வாமிநோரூப முபாதேய தமம் விது:' என்கிறபடியே ஆசிரிதர்களுக்கு மிகவும் உபகாரகமாயும், கல்யாண குணங்களுக்குப் ப்ரகாசகமாயும் இருக்கையைப் பற்றக் குணங்களுக்கு முன் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை அருளிச் செய்கிறார் -- உரு இத்யாதியால்.

'அமல' என்பது 'உரு' என்பது முதலிய எல்லாவற்றுடனும் அந்வயிக்கிறது. அதில் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்திற்கு அமலத்வமாவது ரஜஸ் தமோ குணங்கள் கலசாதிருக்கையும், அதினால் உண்டாகிய பசி துக்கம் அஜ்ஞானம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகாமல் இருக்கை முதலியவைகளும்.

'குணங்களுக்கு' அமலத்வமாவது ஹேயகுணங்களோடு சேராதிருக்கையும் சிலகாலத்தில் சில காரணங்களினால் உண்டானவையன்றிக்கே ஸ்வபாவத்திலேயே உண்டானவையா யிருக்கையும்.

'ஆபரணங்களுக்கு' அமலத்வமாவது திருமேனிக்கு அனுரூபங்களாயிருக்கையும், திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்திற்குப் பொருந்தாபடி கடின ஸ்பர்ஸமுடையவைகளாயிருக்கை முதலியவை இல்லாமை.

ஆயுதங்களுக்கு அமலத்வமாவது தரித்துக் கொண்டிருக்கையில் பயங்கரமாயிருக்கை, அதின் கூர்மை முதலியவைகளுக்குக் காலக்ரமேண மழுங்கிப்போகதல் முதலியவைகளை உடைத்தாயிருக்கை, லக்ஷயத்தைத் தவறதல், அநந்தத்வத்து ஸ்வபாவத்திற்குத் தக்கபடிப் ப்ரதிநியதமான ஸக்தி உடையதாயிருக்கை முதலியது இல்லாமை. ஸக்ரஸாபநிபே சாபே', 'சிஸையிலங்கு பொன்னுழி திண்படை தண்டொண் சங்கம் என்கின்றனால்', த்விஸ்ஸரம் நாஹிஸந்தத்தே' இவை முதலியவைகளில் கண்டுகொள்வது. பகலை இரவாக்குவதற்கும், அண்டத்திற்கு வெளியிலிருக்கும் அந்ததா மிஸ்ரத்தில் வெளிச்சம் காட்டுவதற்கும் ஒரு திருச்சக்கரமே பரிசுரமாயிருந்ததையும், விசித்திர ஸக்தியை உடையவைகளாய் இருப்பதை இங்கு அனுஸந்திப்பது. இவ்வர்த்தத்தை இவர் தாமே "அதிப்ருதூல பஹு விடபி கிரிதரணி விவர யுகபதுதய சித்ரபுங்க வைசித்ரய" என்றருளிச் செய்திருக்கிறார்.

'அடியவர்களுக்கு' அமலத்வமாவது 'அயர்வறுமரர்கள்' என்கிறபடியே பகவதனுபவ கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமன்றிக்கே இருக்கை.

'அழியாத நகர்' என்பதினால் நித்ய விபூதி சொல்லப் படுகிறது. அதில் 'நகர்' என்று அருளிச் செய்தபடியினால் அதன் போகோபரணத்வம் ஸூசிதமாயிற்று.

அதற்கு அமலத்வமாவது ரஜஸ் தமோ குணங்கள் கலசாதிருக்கையும் ஜ்ஞான ஸங்கோசாதிகளுக்குக் காரணமாகாமல் இருக்கையும்."தமஸ: பரஸ்தாத்", 'தெளிவிசம்பு', 'நீதிவானம்', 'கலங்காப் பெருநகர்' இத்யாதி ப்ரமாணங்களை இங்கணுஸந்திப்பது. 'அழிந்தெழும் காவு' என்பதினால் "ராத்ரயாகமே ப்ரளீயந்தே ப்ரபவந்த்யேஹராகமே" என்கிறபடியே ப்ரும்மாவின் ராத்திரி காலத்தில் நாசமடைந்து ப்ராதக் காலத்தில் உண்டாகக் கூடியவைகளாய் இப்படி அடிக்கடி அழிந்து எழுகையை ஸ்வபாமாக உடைய லீலாவிபூதி சொல்லப் படுகிறது.

'காவு' என்பதினால் உத்யானவனம் முதலியவைகளைப்போலே இந்த விபூதிக்கு லீலோபகரணத்வமாயிருக்கை நிரூபித்தருளப் பட்டதாகிறது. 'திருவிண்ணகரப்பன் சேர்ந்த பிரான் பெய்த காவு கண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகே' என்று லீலா விபூதியை வனமாக அருளிச் செய்திருப்பது இங்கணு ஸந்தேயம். 'உடன்' என்பதினால் இந்த விபூதியோடு சேர்ந்தவைகளான வஸ்துக்கள் சொல்லப் படுகின்றன. 'எல்லாம்' என்பதினால் 'பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் ஆங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான்' என்றும், 'இலனிது உடையனிது என நினைவரியவன்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே இந்த விபூதிகளில் ஒரு வஸ்துவும் விட்டுப்போகாமல் நியமிக்கிற ஸக்தி விசேஷம் த்யோதீதம். இதை நியமிக்குமிடத்து "தேவ்யா காருண்ய ரூபயா! ரக்ஷகஸ்ஸர்வ எலித்தாந்தே", அஸ்யா மமச ஸேஷம் ஹிவிபூதி ரூபயாத்மிகா' இத்யாதி ப்ரமாணங்களிலும் இவற்றை அடியொத்தின "காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:" இத்யாதிகளிலும் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கிறபடியே இவ்விரண்டு விபூதிகளையும் நியமிப்பதும் அத்திவ்ய தம்பதிகள் இருவருமாயிருந்தே, இவளை ஈஸ்வரன் என்றவோ பாதி அவளை ஈஸ்வரீ என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லி இருக்கின்றனவே என்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச் செய்கிறார் --- கமலையுடன் அரசாளும் என்று.

இப்படியாகில் த்வராஜ்ய தோஷம் வருமே, அதாவது விபூதி த்வ நியமனம் ஈரரசு பட்டிருக்குமே என்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிப்பதற்காக 'உடன்' என்று அப்ரதானமாக நிர்ந்தேசித்தருளினபடி. இதன் கருத்து என்னவெனில் -- "யுவத்வாதெள துல்யேவ பரவஸதா ஸத்ருஸமநஸ்திரத்வாதீந் க்ருத்வா பகவத் குணந் பும்ஸ்தவ ஸுலபாந்! த்வயி ஸ்த்ரீத்வைகாந்தோ ம்ருதீம பதிபாரார்த்ய கருணைக்ஷமாதீந்வா போக்தும் பவதி யுவயோராத்த்மநிஹிதா||" என்றும், 'இவற்றில் தண்டதாத்வமும் புருஷகாரத்வமும் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் கூறாக விபஜித்துக்கொண்ட வ்யாபாரங்கள்' என்றிவர் தம்மாலும் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கிறபடியே இருவருடைய ஸங்கல்பத்தையும் அனுஸரித்து ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் விபாகத்தினால் பிராட்டிக்குப் பதியைக் குறித்து அப்ரதான்யமும் ஸேஷத்வமும் பகவானுக்குப் பிராட்டியைக் குறித்து ஸேஷத்வமும் ப்ராதான்யமும் ஏற்பட்டிருப்பதினாலே ஸ்வதந்திரரான ஈஸ்வரர்கள் இருவர் இருந்தால் ஈஸ்வர த்வீத்வ தோஷம் வருமேயன்றி அதில் ப்ரதான அப்ரதான விசேஷம் ஏற்பட்டிருக்கும்போது லௌகிக தம்பதி ந்யாயத்தாலே ஒருவிதத் தோஷமும் இல்லை -- என்பது.

'அரசாளும்' என்பதற்கு நியமிப்பன், அதாவது நியமிக்கிறன் என்று தாத்பர்யம். இப்படிப்பட்டவன் யார் எனில் அருளிச் செய்கிறார் -- 'கரிகிரிமேல் ' இத்யாதி. ஸ்ரீஹஸ்திசைலத்தில் நித்ய ஸாந்தநித்யம் பண்ணிக்கொண்டு

அத்தால் ஆர்மித ரக்ஷணமே தனக்கு ஸ்வபாவம் என்பதை ப்ரகாசம் செய்துகொண்டிருக்கின்ற தேவப்பெருமாள் என்றபடி. இது ப்ரும்மாவின் அஸ்வமேத யஜ்ஞத்தில் ஆரதிக்கப்பட்டபொழுது அந்த ப்ரும்மாவை அந்த ப்ரும்மாவை ரக்ஷித்தருளியபடியினாலும், 'சோதி அனந்தன் கலியில் தொழுதெழ நின்றனனே' என்று ஆதிசேஷனால் அநந்த ஸரஸ்ஸு' என்கிற புஷ்கரணியின் கரையில் உபாஸிக்கப்பட்டு அவரை ரக்ஷித்தருளினபடியினாலும் வ்யக்தமாயிற்று என்று திருவுள்ளம்.

கீழ்ப்பாட்டில் 'கமலையுடன் அரசாளும்' என்று ப்ரஸ்துதமான நியமனம் அரசர் முதலியவர்களைப்போல வெளியிலிருந்து ஆஜ்ஞையினால் மாத்திரம் நியமிக்கிறுனிலை. அந்தர்யாமியாய் இருந்து கொண்டு நியமிக்கிறுன் என்பதை விவரித்தருள்கிறார் --- உள்ள பொருள்' என்றும்பித்து. (1)

ஸகல வஸ்துக்களும் எம்பெருமானது ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியன உள்ள பொருளனைத்துக்கு முருவுநிலை கருமங்கள்
 □எள்ளிசையின் வசமாக்கித் திகழ்ந்துயிராயுறைகின்றுன்
 நள்ளிருள் தீர்த்தடியவர்க்கு நலங்கொடுக்குந் திருவுடனே
 வள்ளலுளாள் ரென்னும்வாரண வெற்பிறையவனே. .2.

பதவுரை

உள்ள -- ஸத்துக்களான, அதாவது ப்ரமாண எரித்தங்களான, பொருள் அனைத்துக்கும் -- எல்லா வஸ்துக்களுக்கும், உருவு -- ஸ்வரூபம், நிலை -- ஸ்திதி, கருமங்கள் -- ப்ரவ்ருத்திகள், இவைகளை, தெள் -- ஸ்லாக்கியமான, இசையின் -- (தன்) ஸங்கல்பத்திற்கு, வசமாக்கி -- அதீனமாகச் செய்து, திகழ்ந்து -- ப்ரகாசித்துக்கொண்டு, உயிராய் -- ஆத்மாவாய், உறைகின்றுன் -- அந்தந்த வஸ்துக்களில் வளெக்குமவனான, வள்ளல் -- ப்ரமோதாரண, அருளாளர் என்னும் -- பேரருளாளர் என்னும் திருநாமத்தை யுடையவனான, வாரண வெற்பு -- ஸ்ரீஹஸ்திகிரிக்கு இறையவன் -- ஸ்வாமியானவன், திருவுடனே -- லக்ஷ்மியுடன் கூட, அடியவர்க்கு -- தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு, நள்ளிருள் -- நிபிடமான அஜ்ஞானத்தை, ஸம்ஸாரத்தை என்றபடி, தீர்த்து -- நிவ்ருத்தி செய்து, நலம் -- ஆநந்தத்தை, கொடுக்கும். .2.

தாத்பர்யம்

ஸ்ரீராமதேசிகாசாரியார் ஸ்வாமி

ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய் நின்று அவற்றின் ஸ்வரூபம், ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி இவற்றைத் தன் ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியனவாய்க்கொண்டு பெருந்தேவியருடன் விளங்கும் பேரருளாளன் தன் திருவடிகளைச் சரணமடைபவர்க்கு ஸம்ஸார பந்தத்தை ஒழித்து மோக்ஷாநந்தத்தைக் கொடுக்கிறுன் -- என்றவாறு.

சேட்வூர் ஸ்வாமி

'உள்ள பொருள்' என்பதற்கு, தன்னை ஒழிந்த மற்ற ப்ரமாண எரித்தங்களான எல்லா வஸ்துக்களும் என்றத்தம். இத்தால் அவன் விபூதியை அனைக ப்ரகாரங்களாலே இல்லையென்று அபஹாரம் பண்ணுகிற மற்ற எரித்தாந்திகளைவிட நம் தர்ஸனத்திற்கு ஏற்றம் அருளிச் செய்யப் பட்டதாகிறது. மேலும், த்ரவ்யங்களுக்கு ஸாக்ஷாத்தாகவும், அவ்வோ த்ரவ்யங்களை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் குணதிகளுக்கு அவ்வோ த்ரவ்யங்களும்

வழியாகவும் ஆதாரமாக இருக்கும் நிலை இங்கனும் ஸந்தேயம். இத்தால் நித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஸங்கல்பாதீநத்வமும் அவன் ஸங்கல்பம் இல்லாவிடில் அதுவும் இல்லையாக வேண்டியவரும் என்று சொல்லக்கூடியதா யிருக்கை என்பதும், நித்யா நித்ய வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பொதுவில் 'உள்ள பொருள்' என்றருளிச் செய்திருப்பதினால் எரித்தம். "நததஸ்தி விநாயத்ஸ்யாத் மயா பூதம் சராசரம்" என்று தான் அந்தர்யாமியாக இல்லாத வஸ்து உலகத்தில் இல்லை என்றதும் இத்தால் த்யோதிதம். அதாவது வஸ்துக்கள் உளவாக இருந்தால் அவற்றுக்குள் தான் அந்தர்யாமியாகவே இருக்கவேண்டும், அப்படிக்கில்லை என்னில் அந்த வஸ்துவே இல்லாமற் போகவேண்டி வரும் என்றபடி.

'உருவு' என்றது அஸாதாரண ஸ்வபாவங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்ட வஸ்து என்றபடி. நிலை -- அவைகள் கொஞ்ச காலம் தொடர்ந்திருக்கை. இங்கு பஹு வசனத்தால் அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஸ்வரூப பேதமும் ஸ்திதி பேதமும் ப்ரவ்ருத்தி பேதமும் விவக்ஷிதங்கள்.

'தெள் இசை' என்பதினால் ஒன்றிலும் தடுக்க முடியாமல் இருப்பதும், வேறொரு ஸஹகாரியை எதிர்பாராமல் இருப்பதும், கேவலம் ஸங்கல்ப மாதீநத்தினாலே எல்லாவற்றையும் செய்யக் கூடியதாய் இருப்பதும் சொல்லப்படுகிறது. இங்கு ஸங்கல்பத்தை அருளிச் செய்தது ஸ்வரூப ஸ்திதிகளை ஸ்வரூபாஸ்ரிதங்களாக வைத்தபடிக்கும் உபஸக்ஷணம். இவ்வர்த்தங்களை யூநீமத் ரஹஸ்யதரய ஸாரத்தில் தத்வதரய சிந்தனாதிசாரத்தில் பரக்க நிரூபித்தருளி இருப்பதைக் கண்டு கொள்வது. 'பரமாத்மாவினுடைய இச்சை இவ்வஸ்துக்களைப் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபாஸ்ரிதங்களாக வகுத்து வைக்கும்' என்று ப்ரதாந்ரதித்திராதிகாரத்தில் அருளிச் செய்திருப்பதினால் ஸ்வரூபாஸ்ரிதத்வமும் ஸங்கல்பாதீனமாதலால் இங்கு ஸ்வரூபத்தைத் தனித்து அருளிச் செய்யவில்லை என்று அறியத் தக்கது.

'திகழ்ந்து' என்பதினால் அவைகளிடத்தில் இருக்கும் தோஷங்கள் ஒன்றும் தன்னில் ஒட்டாதபடி இருக்கை விவரிக்கப் படுகிறது. ஸ்ருதிகளும் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமி என்றவுடன் அவைகளில் இருக்கும் தோஷம் இவனிடத்தில் தட்டுகிறதில்லை என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக அம்ருத:தேவ என்றதிறே. 'உயிராய்' என்பதினால் 'உடல்மிசை உயிரென' என்கிற யூஸூக்தி அனுஸந்திக்கப் பட்டதாகிறது. 'உறைகின்றான்' என்றது 'ரம்ஸாவாஸ்யம்', 'நாராயண:ஸ்திதி:', 'உள்ள' இத்யாதி ப்ரமாணங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறபடியே அந்தர்யாமியாய் வஸிக்கிறான் என்றபடி. அன்றிக்கே 'திகழ்ந்து' என்பதினால் 'அநஸ்நந்நயோபிசாகஸீதி' என்கிறபடியே கர்மபலத்தை அனுபவிக்காமல் தான் நிற்கிறபடி விவக்ஷிதமாகவுமாம். 'நள்ளிருள் தீர்த்த' இத்யாதியால் முக்தர்களுக்கும் அவரவர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளும் இவன் அதீனமே என்பதைத் தெரிவித்தபடி. இது 'ஸஸ்வராத்த்வதி' என்று முக்தர்களுக்கும் ஸ்வாதந்தர்யம் இருப்பதாக ஸ்ருதிகளிலும், மற்ற எவித்தாந்திகளும் அபேதத்தை அடைகிறான் என்றும் சொல்லுகிறபடியினால் அவைகளைத் தீர்ப்பதற்காகக் கோபலீவர்த்த ந்யாயத்தாலே 'பொருள் அனைத்துக்கும்' என்று கீழ் நிரூபித்தருளியிருந்த போதிலும் தனித்தருளிச் செய்தபடி. 'திரூவுடனே' என்பது வாரண வெற்பிறையவனுக்கு விசேஷணம். இப்படி

ஸர்வாந்தர்யாமித்வமும் லக்ஷ்மீ விஸிஷ்டனுக்கே என்றதாயிற்று. 'ஸாந்தாந்த' இத்யாதி ஸ்லோகத்தையும் இங்கு அனுஸந்திப்பது. இத்தால் 'ஸ்வாதீந த்ரிவிதசேதநா சேதநஸ்வரூப' என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும், எம்பெருமானும் அருளிச் செய்த வாக்கியம் விவரிக்கப் பட்டதாயிற்று. மேலும், 'யதாஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம', ஸ்ரிய:ஸமஸ்தஸ் சித்சித் ப்ரபஞ்சோ வ்யாய: ததீஸ்யதுஸாபி ஸர்வம்' இத்யாதி ப்ரமாணங்களும் இங்கு அனுஸந்தேயங்கள். ஸ்ரீகத்யபாஷ்யாதிகளில் இதன் விஸ்தாரங்களைக் கண்டுகொள்வது. 'வள்ளல்' இத்யாதியினால் இப்படி ஸர்வ வஸ்துக்களில் தான் அந்தர்யாமியாயிருப்பதும், தன்னுடைய பரமௌதார்ய காரணங்களினால் ப்ரஜைகள் உறங்காநிற்கச் செய்தே அவைகளை அணைத்துக் கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போல இவைகளை விடாதே பற்றிக் கிடக்கிறான். இவைகள் தன்னை நினைக்கிற ஸமயத்தில் தான் கிட்ட இருந்து உதவுவதற்காக அந்தர்யாமியாயிருக்கிறான் என்பது தெரிவிக்கப் படுகிறது.

இப்படி லக்ஷ்மீஸஹாயமாய், அளவில்லாத ஜ்ஞானாந்த ஸ்வரூபமும், ஹேயகுணங்களுக்கு விரோதமான ஜ்ஞானம் ஶக்தி முதலிய கல்யாணக் குணங்களை உடையவனும், திவ்யமங்கள விக்ரஹ விஸிஷ்டமும், இரண்டு விபூதிகளையும் தனக்கு ஶரீரமாக உடையவனும், ஜகத் வ்யாபாரங்களை நடத்துமவனும் இருக்கும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கீழ் இரண்டு பாட்டுகளினால் நிரூபித்தருளி, இப்படிப்பட்ட ப்ராப்யனான பரமாத்மாவை ப்ராபிக்கும் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை இரண்டு பாட்டுகளினாலே நிரூபித்தருளுகிறார். அதில் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவான ஆகாரமும், இப்பொழுது உபாயத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டியவனும் இருக்கும் தனக்கு அஸாதாரணமான ஆகாரமும் அறியவேண்டும் என்று ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்யாயஸாரத்தில் அருளிச் செய்திருக்கிறபடியே இரண்டு பாட்டுகளில் அந்த இரண்டு ஆகாரங்களையும் முறையே நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி முதலில் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான ஆகாரத்தை நிரூபித்தருளுகிறார் -- "பூதவுடல்" என்றும்பித்து.

பூதவுடல் புலன்கள் மனம் புல்லாவிபுந்தி யெனும்
யாதுமல னயிலகி யானெனுமின் னுண்ணறிவாய்ச்
சேதனன யடிமைமுமா முயிர்க்கெல்லாந் திண்ணுயிராய்த்
தீதலின்றித் திகமுஞ்சீ ரத்திகிரித் திருமாலே .3.

பதவுரை

சீர் அத்திகிரித் திருமால் -- சிறப்புப் பொருந்திய ஹஸ்திகிரியில் உள்ள பேருளாளன், பூத உடல் -- (பூமி, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம்) என்னும் ஐந்து பூதங்களால் அமைந்த சரீரம், புலன்கள் -- இந்திரியங்கள்; மனம் -- மனஸ்; புல் ஆவி -- (அழிந்துபோவதால்) அல்பமான ப்ராணவாயு, புந்தி -- புத்தி, எனும் யாதும் அலனும் -- என்று சொல்லப்படுகிற எப்பொருளுமாகாது வேறுபட்டவனும், இலகி -- ப்ரகாசித்து, யான் எனும் -- நான் என்று தோற்றுவவனும், இன் -- ஆனந்த ஸ்வரூபமும், நுண் அறிவு ஆய் -- அணுவும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமும் ஆகியவனும், சேதனனும் --

ஜ்ஞானத்தைக் குணமாக உடையவனாய், அடிமையும் ஆம் -- (எம்பெருமானுக்கு) அடிமையாகவும் ஆகின்ற , உயிர்க்கு எல்லாம் -- ஜீவாத்மாவுக்கெல்லாம், தின் உயிராய் -- சாக்ஸவதமான அந்தர்யாமியாய், தீதல் இன்றி -- அழிவு இல்லாமல் , திகழும் -- ப்ரகாசிப்பான்.

“திருமால் உயிர்க்கு உயிராய்த் திகழும்” என்று அந்வயிக்க.

பாடபேதம்

பேலே கண்டது ஸ்ரீ ஸ்ரீராமதேசிகாசாரியார் பாடம் (விப்கோ பதிப்பு) ஸ்ரீ சேட்லூர் ஸ்வாமி உரையில் இந்தப் பாசரத்தில் இரண்டாவது அடியில் “யாதும்லனாயுலகில்” என்றும் நான்காவது அடியில் “தீதலன்றி” என இரண்டு இடங்களில் வேறுபாடு காணப்படுகிறது. சேட்லூர் ஸ்வாமி “யாதும்லனாயுலகில்” என்பதற்கு ‘யாதும்லனாய் = ஒன்றும் இல்லாதவனாய், அதாவது இவைகள் எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டவனாய், உலகில் = இந்தப் ப்ரபஞ்சத்தில்’ என்று பதம் உரைக்கிறார். ஆக, பதங்கள் மாறினாலும் பொருளில் பெரிய வேறுபாடு இல்லை. அதேபோல் ‘அன்றி’ ‘இன்றி’ இரண்டுமே ஒரே அர்த்தத்தைத் தருவனதான்.

இனி தாத்பர்யம்

ஸ்ரீ ஸ்ரீராமதேசிகாசாரியார் ஸ்வாமி

சரீரம், இந்திரியங்கள், மனம், ப்ராணவாயுக்கள், ஜ்ஞானம் ஆகிய இவற்றைக் காட்டிலும் ஜீவாத்மா வேறுபட்டவன்; “நான்” என்று தோற்றிக் கொண்டேயிருப்பவன். தனக்குத்தான் தோற்றுபவன். அணுவாய், ஜ்ஞான ஆநந்த ஸ்வரூபனாய் நிற்பவன்; ஜ்ஞானத்தைக் குணமாகவும் கொண்டவன். சரீரத் தோறும் வேறுபட்டு நிற்பவன்; எம்பெருமானுக்கு அடிமையாய் நிற்பதையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவன். இத்தகைய ஜீவாத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நின்று பேரஞாளன் ப்ரகாசிக்கின்றான் -- என்றவாறு.

சேட்லூர் நரசிம்மாசாரியார்

“பூத உடல்” என்பதினால் அசேதனங்களான பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையினால் ஏற்பட்ட சரீரத்திற்கு ஜ்ஞாசத்ருத்வமாகிற (அறியும் தன்மையாகிற) விசேஷகுணம் ஏன்படாது. அப்படி உண்டானாலும் அது சில வஸ்துக்களின் சேர்க்கையாகையினால் அது நித்யமாக ஆகாது, என்கிற அனுபபத்திகளைத் தாத்பர்யத்தில் கொண்ட “அந்தவந்த இமே தேஹா:” என்கிற ஸ்ரீபகவத்கீதா ஸ்லோகத்தின்படியே தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மாவினுடைய வ்யாவ்ருத்தி நிரூபித்தருளப் பட்டதாகிறது.

“புலன்கள்” என்கிற பஹுவசனத்தினால் இந்திரியங்கள் ஆத்மா என்று சொல்லப் புகில் அவைகள் அனேகங்களாகையினால் அவைகளில் இன்ன இந்திரியம்தான் ஆத்மா என்று சொல்லுதற்கு விசேஷ காரணம் இல்லாமையினாலே எல்லா இந்திரியங்களும் ஆத்மாவாக ப்ரஸங்கிக்கும். அப்பொழுது ஒரு சரீரமே ஒரு க்ராமம் போன்றதாகும். மேலும் ஒரு இந்திரியத்தினால் அறியப்பட்டதை மற்றொரு இந்திரியம் நினைக்க முடியாததாகையினால் பார்க்கப்பட்ட வஸ்துவையே தொடுகிறேன் என்றிவை முதலிய அனுஸந்தானங்கள் இல்லாமற் போகவேண்டி வரும், என்கிற அனுபபத்திகள் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாகின்றன.

“மனம்” என்பதினால் மனதே ஆத்மா என்னும் பொழுது கீழ்க்குறிப்பட்ட அனுபத்திகள் இல்லையெய்யினும் மற்ற இந்திரியங்களைப்போலக் கருவியாகவே தோன்றுகிறபடியினால் அது ஆத்மாவாகாது என்பது த்யோதிதம். ஆவியென்னும் பதம் ஆத்மாவையும் குறிக்குமாகையினால் அதைத் தடுப்பதற்காக “புல்” என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இத்தால் அடிக்கடி அவஸ்தைகள் மாறி வருவதினால் அபானன் வ்யானன் முதலிய வெவ்வேறு பெயர்களை அடைகிற ப்ராணவாயு எப்பொழுதும் ஒரே ரூபமாயும் விகாரமற்றதாயும் இருப்பதாக ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்படுகிற ஆத்மாவாகாது என்பது ஸூசிதம். “புந்தி” என்பதினால் இதுவும் ஒரு ஆஸ்ரயத்தைப் பற்றி நிற்பதாகவும், ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி உண்டாகிறதாகவும் ஸகர்மகமான க்ரியாவிலேஷெ மென்றும் வ்யாகரணம் முதலிய ஸாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகிற படியினால் ஆத்மாவாகாது என்பது தெரிவிக்கப் பட்டதாகிறது.

“யாதாமலனாய்” என்பதினால் ஆத்மஸித்தியில் “தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராணதீப்யோந்ய:” என்றருளிச் செய்த அர்த்தம் நிரூபித்தருளப் பட்டதாயிற்று. “உலகில் யானெனும்” என்பதினால் உலகத்தில் காணப்படும் ஒவ்வொரு வஸ்துக்களிலும் இருக்கும் ஆத்மா தன்னை நான் என்றறிகிறான், ஒரு வஸ்துவிலிருக்கும் ஆத்மா மற்றொன்றிலிருக்கும் ஆத்மாவை நான் என்றறியவில்லை. அப்படி எல்லா வஸ்துக்களில் இருக்கும் ஆத்மா ஒன்றாகில் ஒரு வஸ்துவிலிருக்கும் ஆத்மா தன்னை நான் என்றறிவதைப் போலவே மற்றொரு வஸ்துவிலிருக்கும் ஆத்மாவையும் நான் என்றே அறியவேண்டி வரும். ஆகையினாலும் ஆத்மாக்கள் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் வெவ்வேறுகவே இருக்கின்றன என்பது ஸூசிதம். இத்தால் “ப்ரதிக்ஷேத்ரம் பிந்ந:” என்பதின் அர்த்தம் அருளிச் செய்யப் பட்டதாகிறது. “இன்” என்பதினால் “ஸ்வதஸ்ஸுக” (ஸ்வாபாவிகமான ஸுகத்தைபுடையவன்) என்பதின் அர்த்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது. “நுண்” என்பதினால் ஸர்வ வஸ்துக்களிலும் தடையில்லாமல் ப்ரவேசிக்கும் ஸக்தி உடையதாதலால் ஒன்றிலும் அழிக்கக் கூடியதல்ல என்றேற்படுகிறபடியினால் “நைநம் பிண்டந்தி ஸஸ்த்ராணி” இத்யாதிகளிற்படியே ஒன்றினாலும் நாசம் செய்ய முடியாதவன் என்றும் அத்தால் ஆத்மஸித்தியில் “நித்ய: வ்யாபீ” என்றருளிச் செய்யப்பட்ட அர்த்தம் நிரூபித்தருளப் பட்டதாயிற்று. “அறிவாய்” என்பதினால் ஜ்ஞான ஸ்வரூபன் என்றேற்படுகிறபடியினால் “அந்ந்ய ஸாதந:” என்றதின் அர்த்தம் அருளிச் செய்யப் பட்டதாகிறது. “சேதனாய்” என்பதினால் ஆத்மா என்பதின் அர்த்தம் அருளிச் செய்யப் பட்டதாகிறது. “அடிமையுமாம்” என்பதற்கு ப்ரணவத்தில் ஸிஹிதமானபடி ஸ்வதஸ் ஸேஷைவமும இவனுக்கு ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம் என்று தாத்ரயம். அன்றிக்கே “சேதனாய்” என்பதினால் தான் அணுவாய் இருந்தபோதிலும் “ப்ரீதிவதாவேஸ:” என்கிறபடியே தர்ம பூத ஜ்ஞானத்தினால் ஸரீரத்தை முழுவதும் வ்யாபிக்கிறான் என்பது த்யோதிதமாகவுமாம். “அறிவாய் சேதனாய்” என்பதினால் ஆத்மாவிற்கு ஜ்ஞானத்தருத்வம் இல்லையென்று குமதிகள் சொல்லுவதும், வைஸேஷிகர்கள் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனல்ல, ஜ்ஞானத்தருத்வம் மாத்திரம் உண்டு என்று சொல்லுவதும் “ஜ்ஞோதரவ” என்கிற ஸூத்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி இவை இரண்டும் ப்ரமாண எரித்தங்களாகையினால் நிராகரிக்கப் பட்டதாயிற்று. “சேதனாய் அடிமையுமாம்” என்பதினால் “ஸ்வதஸ் ஸேஷைவே ஸதி சேதந்த:”வம்

என்கிற ஜீவலக்ஷணமும் ஸ்ரீமந் ந்யாய எரித்தாளுஜனம் முதலிய க்ரந்தங்களில் இவர் தம்மாலேயே நிரூபிக்கப்பட்டபடியே இங்கு குறிப்பிடப் பட்டதாகிறது. “உயிர்க்கெல்லாம் திண் உயிராய்” என்பதினால் “நித்யோநித்யாநாம் சேதநஸ் சேதநாநாம்” என்கிற ஸ்ருதியின்படியே இவைகள் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தான் ஜாகரூகனாயிஷ்டயூர்த்தி செய்து கொண்டிருக்கும் தன்மையும், இத்தாலேயே ஜீவாத்ம பேதமும் நிரூபிக்கப் பட்டதாயிற்று. ஆக இத்தால் ஜீவாத்மாவிற்கு ஈஸ்வர வைலக்ஷண்யமும், அசேதன வைலக்ஷண்யமும் நிரூபிக்கப் பட்டதாயிற்று. “தீதலன்றி” இத்யாதியால் இப்படி ஜீவாத்மாவிற்கு அந்தர்யாமியாயிருந்த போதிலும் அவைகளிடத்தில் உள்ள தோஷம் இவனிடத்தில் தட்டுகிறதில்லை என்பது அருளிச் செய்யப் பட்டது.

இப்படி எல்லா ஜீவாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான ஆகாரத்தைக் கீழ்ப்பாட்டால் நிரூபித்தருளி, உபாயத்தில் அதிகாரியான தனக்கு அஸாதாரணமாய் இப்பொழுது ஸம்ஸாரி தசையில் இருக்கும் ஆகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் -- “தானடைத்த” என்றும்பித்தது.

தானடைத்த குணங்கருவித்தன் கிரிசைவழி யொழுக்கி
ஊனெடுத்துண்டு மிழ்ந்துமலு முயிர்க்கெல்லா முயிராகிக்
கானடத்திக் கமலையுடன் கண்டுகந்து விளையாடும்
தேனெடுத்த சோலைகள் சூழ் திருவத்தியூரானே.
{ ஸ்ரீராமதேசிகாச்சார் பாடம் முதல் வரியில் “தானடைத்த குணங்கருவி
தங்கிரிசைவழி யொழுக்கி

பதவுரை:--

தேனெடுத்த - தேனை ஏந்திக்கொண்டு நிற்கிற, சோலைகள் -- உத்யானவனங்கினால், சூழ் -- சூழப்பட்ட, திருவத்தியூரானே -- திருவத்தியூர் என்று சொல்லப்படும் சேஷத்திரத்தில் வளிக்கும் எம்பெருமான், தானடைத்த - தன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்ட, குணம் -- அபஹதபாப்தவம் முதலிய குணங்களை, கருவி -- மறைத்து, அன்றிக்கே, தன்னால் முன்செய்த கர்மங்களுக்கு அனுகுணமாக ஸத்வாதி குணங்களாகிற காரணங்களினால், (ஸ்ரீராமதேசிகாச்சார் : குணம் கருவி -- குணங்களையும் இந்திரியங்களையும்) தங்கிரிசை -- அவரவர்கள் செய்த கர்மங்களின், வழி ஒழுக்கி -- வழியிலேயே நடக்கும்படி செய்து, ஊன் எடுத்து -- மாம்ஸ மயமான சாரத்தைச் சமந்து, உண்டு -- அத்தால் உண்டாகும் ஸுக துக்கங்களை அனுபவித்து, உமிழ்ந்து -- அவைகளை விட்டுவிட்டு என்றபடி, உழலும் -- இப்படியே மறுபடியும் அதிலேயே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற, உயிர்க்கெல்லாம் -- ஜீவாத்மாக்களுக்கெல்லாம், உயிராகி -- ஆத்மாவாகி, கானடத்தி -- (ஸம்சாரமாகிய) காட்டில் நடத்தி, அன்றிக்கே காலால் நடத்தி, கமலையுடன் -- லக்ஷ்மியிடன், கண்டு -- இவைகள் ஸுகதுக்காதிகளை அனுபவிப்பதை) பார்த்து, உகந்து -- ஸந்தோஷித்து, விளையாடும் -- லீலாஸத்தை அனுபவிப்பான்.

தாத்பர்யம்

பூநீராமதேசிகாச்சாரியார்

அத்தியூரான், உயிராகி, நடத்தி, கண்டு, உகந்து, விளையாடும் என்று அந்வயிக்க.

பேருளாளன் தன் ஸங்கல்பத்தால் ஜீவாத்மாவுக்கு அருளிய குணங்கள் இந்தரியங்கள் ஆகியவற்றை ஜீவாத்மா தன் கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு உபயோகிக்கும்படி செய்கின்றான். ஜீவாத்மா சரீரத்தைப் பெற்றுக் கர்மத்தின் பலன்களை அனுபவிப்பதும், பின் அவற்றை வெறுத்துத் தள்ளுவதும், பின்னும் அவற்றை விரும்புவதுமாய் இவ்வாறு ஸம்ஸார ஸமுத்தரத்தில் உழல்கின்றான். இத்தகைய ஜீவாத்மாவுக்குப் பேருளாளன் அந்தர்யாமியாயிருந்து கர்மபலன்களை அநுபவிக்கச் செய்து பிராட்டியுடன் கண்டு லீலாரஸத்தை அநுபவிக்கிறான் -- என்றபடி.

சேட்வார் ஸ்வாமி

“தான் அடைத்த” இத்யாதி -- ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் பகவானைப் போல ஜீவாத்மாக்களுக்கும் அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய எட்டுக் குணங்கள் ஸ்வபாவத்திலேயே ஏற்பட்டவைகள் என்று சொல்லப் பட்டவைகளை “பராஹித்யாநா த்துதிரோஹிதம்” என்கிறபடியே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினுலே மறைத்து என்றபடி. அன்றிக்கே “சாதூர்வரண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம்குண கர்ம விபாகஸா:” என்கிறபடிக்கே அவரவர்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸத்வாதி குணங்களை ஸாமக்ரியாகக் கொண்டு அவரவர்களுடைய கர்மங்களின் ப்ரகாரம் சாதூர்வரண்யாதி ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணி என்றபடியாகவுமாம். இத்தால் ப்ரும்மாதி ஸ்தாவராந்தமான ஸ்ருஷ்டிக்குக்காரணம் அவரவர்களுடைய ஸத்வாதி குணங்களின் தாரதம்யங்களும், அதற்கனு குணமான கர்மங்களும் என்று ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாயிற்று. “கர்மாணி ப்ரவிபக்தாநி ஸ்வபாவ ப்ரபவர்குணை:” “ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வஸா:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸத்வாதி குணங்களின் தாரதம்யங்கள் அவரவர்கள் கர்மங்களின் தாரதம்யங்களுக்குக் காரணம். அந்த ஸத்வாதி குண தாரதம்யங்களும் அநாதிகர்மத்தினால் உண்டான பகவத் ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்பட்டது. இப்படி அநாதியாகப் பரம்பரையாக நடந்துவருகிறது என்றபடி. “கர்மாவித்யாதி சக்ரே ப்ரதிபுருஷமிஹாநாதி சித்ர ப்ரவாஹே” என்றிவர் தம்மாலேயே அருளிச் செய்யப் பட்டதிறே.

“ஊனெடுத்து” இத்யாதியால் தேவாதி சதூர்வித தேஹத்தை எடுத்து அதினால் ஏற்படும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவித்தும், “கூணே புண்யே மர்த்ய லோகம் விஸந்தி” என்கிறபடியே அவைகளை த்யஜித்தும், மறுபடியும் முன் த்யக்தமானதையே அனுபவித்தும், “கதாகதம் காமகா மா லபந்தே” என்று ஏறுவதிழிவதாய்ப் பூட்டக் குண்டுகைபோல் பரிப்ரமிப்பது என்றிவர்தாமே அருளிச் செய்தாரிளே.

“கானடத்தி” என்றது ஸம்ஸார பதவி அபரிச்சின்னம், துக்கபஹுளம், அதைத்தாண்டி நடப்பது அதிகக் கஷ்டம் இத்யாதிகளைத் திருவுள்ளம்பற்றிக் காடாக நிரூபித்தருளிச் செய்யப் பட்டது. “தம: காந்தாரமத்வாநம் கதமேகோகமீஷ்யஸி” என்று இதை இருள் நிறைந்த காடாக வன்றே நிரூபித்தருளினது.

“நடத்தி” என்பதினால் “ஸம்ஸாரபதவீம் வ்ரஜந்” “ஓடியோடிப் பலபிறப்பும் பிறந்து” இத்யாதிகளிற்படியே இதிலேயே பாதசாரியாய் நின்றமை விவக்ஷிதம்.

“கமலையுடன் விளையாடும்” என்பதினால் இப்படி ஸர்வேஸ் வரன் பண்ணுகிற லீலா வ்யாபாரங்கள் எல்லாம், “யஸ்யா வீக்ஷய முகம் ததிங்கித பராதீநோ வியத்தேகிலம்” என்கிறபடியே அந்த லக்ஷமியுடைய லீலார்த்தமாகச் செய்கிறான் என்பது த்யோதிதம்.

“விளையாடும்” என்றது “ஹரே விஹரஸி க்ரிதாகந்துகைகரிவ ஜந்துஹி:” இத்யாதிகளைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச் செய்தபடி. இவ்விடத்தில் ‘துன்பமும் இன்பமுமாகிய செய்வினையாய் உலகங்களுமாய் இன்பமில் வெந்நரகாகி இனிய நல்வான் சவர்க்கமுமாய் மன் பல்லுயிர்களுமாகி பல பல மாய மயக்குகளால் இன்புறும் இவ் விளையாட்டுடையான்’ என்பது அனுஸந்திக்கப் பட்டதாகிறது. “பர்யந்தீஷு” ஸ்ருதிஷு பரித: ஸூரி ப்ருந்தேந ஸார்த்தம் மத்யே க்ருத்யே த்ரிகுண பலகம் நிர்மிதஸ்தாநம் பேதம்| விஸ்வாதீஸ ப்ரணயிநி ஸதா விப்ரம் த்யூத வ்ருத்தௌ ப்ரஹ்மேஸாத்யா தததி யுவயோஹக்ஷு ஸார ப்ரசாரம்” என்றிவர் தாமே ஸ்ரீஸ்துதியில் அருளிச் செய்தாரிநே.

“தேனெடுத்த” இத்யாதியால் இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார பதவியில் அநவரதம் ஓடுவதினால் உண்டான மோஹஸ்ரமங்களை எல்லாவற்றையும் போக்கடிக்கும்படியான ஸக்தி உடையது என்பது த்யோதிதம். “அத்திகிரி பத்தர் வினை தொத்தறவறுக்கும் அணி அத்திகிரியே” என்று இந்தக்ஷேத்திரத்திற்கே ஸர்வ பாப விநாசகதவம் நிரூபித்தருளப் பட்டதிறே. இப்படிப் பாபத்தையும் ஸ்ரமத்தையும் போக்கடிக்கும் தன்மை இந்த திவ்யக்ஷேத்திரத்திற்கு உண்டாவதற்குக் காரணம் “திரு” என்னும் பதத்தினால் த்யோதிதம். பகவத் ஸம்பந்தமாகிற ஸம்பத்து அமைந்திருக்கிறபடியினால் இவ்வளவு ப்ரபாவமுடையது என்று தாத்பர்யம். “ஸூபகஸ்சித்ர கூடோஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி:| யஸ்யின்வஸதி காகுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே|” என்றது இங்கு அனுஸந்தேயம்.

“அத்தியூரானே” என்பதினால் எம்பெருமானுக்கு அசாதாரணங்களாயும், குணக்ருதங்களாயும் அனேகத் திருநாமங்கள் இருக்கச் செய்தேயும், இவ்வூர் ஸம்பந்தத்தையிட்டு நிரூபிக்கும்படி ஊரின் பெருமையும் அவனுடைய ஸௌலப்பயாதீஸமும் இருக்கும்படி விவக்ஷிதம். ஆக இத்தால் பகவான் தன்ஸ்தானத்தை விட்டு இந்த ஆஸ்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக அர்ச்சாவதாரம் கொண்டருளி திவ்யக்ஷேத்திரங்களில் விஸேஷாபிமானத்தைச் செய்து, அவ்வூர்ப் பெயர் சொன்னமாத்ரத்தில் “அறிவிலா மனிச ரெல்லாம் அரங்க மென்றழைப்பராகில் பொறியில்வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுந்து ஒழியுமன்றே” என்கிறபடியே ஸர்வபாப நிவர்த்தனத்தைப் பண்ணி வைத்திருக்கச் செய்தேயும் ஜீவாத்ம வர்க்கங்கள் இப்படி இருப்பதைக் கண்டு அவன் லீலாரஸம் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது. அனுபவிக்கும்படி செய்கிறார்களே என்று தாம் நிர்வேதப் படுகிறபடி. ‘நாவாயிலுண்டே’, நாராயணேதி நாமாஸ்தி” இத்யாதிகளை இங்கனுஸந்திப்பது.

இப்படி ப்ராய்மமான ப்ருமம் ஸ்வரூபத்தையும், ப்ராப்தாவான ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் நிரூபித்தருளி பிறகு நிர்வேத க்ரமத்தை அனுஸரித்து, உபாயத்தை அருளிச்செய்ய வேண்டியதாயிருந்தபோதிலும் விரோதியை அறிந்து அத்தாலே ஸோகார்த்தனுவன் உபாயாதிகாரி யாகையினால் அர்த்த க்ரமத்தை

அனுஸரித்து முந்தர விரோதி ஸ்வரூபத்தை இரண்டு பாட்டுக்களாலே நிரூபித்தருளுகிறார். அதில் முதல் பாட்டில் 'பொய்நின்ற ஜ்ஞான'த்தின்படி விபரீத ஜ்ஞான விபரீதானுஷ்டானங்களாகிற விரோதிகளை நிரூபித்தருளுகிறார். அதில் தேஹாத்திமானமும் ஸ்வதந்திராத்மாபிமானமுமாகிய மஹா விரோதிகளை முற்படக் கழிக்க ப்ராப்தமாகை என்று ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் இவர் தாமே அருளிச் செய்திருக்கிறபடியே அந்த மஹா விரோதிகளை முற்பட நிரூபித்தருளுகிறார் --- 'உய்யும்' என்றும்பித்து.

உய்யுமுறவிசையாதே யொத்தவர்க்கே யடிமையுமாப்
பொய்யுருவை தனக்கேற்றிப் புலன்கொண்ட பயன்கொண்டு
அய்யுறவுமாரிருளு மல்வழியு மடைந்தவர்க்கு
மெய்யருள்செய்திடுந் திருமால் வேழமலைமேயவனே.

பதவுரை:

வேழமலை மேயவனே -- ஹஸ்திகிரியில் வசிக்கின்ற எம்பெருமானாகிய, திருமால் ஸ்ரீய:பதி, உய்யும் -- உஜ்ஜீவிக் கக்கூடியதான, உறவு -- ஸம்பந்தத்தை, பகவானுக்கும் ஆத்மாக்களுக்கும் உள்ள ஸேஷ ஸேஷி பாவ ஸம்பந்தத்தை, இசையாதே -- ஒப்புக்கொள்ளாமல், ஓத்தவர்க்கே -- தனக்கு ஸத்ருஸமானவர்களுக்கே, தன்னைப்போல கர்மவஸ்யர்களான க்ஷேத்திரஜ்ஞர்களுக்கே, என்றபடி, அடிமையுமாப் -- தாஸபூதகர்களாமாய், பொய் -- பொய்யான, தனக்கு இல்லாததான என்றபடி, உருவை -- ஆகாரத்தை, ஜடத்வம் முதலிய ஆகாரத்தை, தனக்கு, ஏற்றி -- ஆரோபித்துக்கொண்டு, புலன்கள் -- இந்த்ரியங்களினால், கொண்ட -- க்ரஹிக்கப்பட்ட, பயன் -- புருஷார்த்தத்தை, கொண்டு -- அங்கீகரித்து, அய்யுறவும் -- ஸந்தேஹத்தையும், ஆர் -- பூர்ணமான, இருளும் -- அந்தகாரத்தையும், அஜ்ஞானத்தையும், என்றபடி, அல்வழியும் -- அல்லாத வழியும், கெட்ட நடவடிக்கையும் என்றபடி, அடைந்தவர்க்கு, மெய்யருள் -- மெய்யான க்ருபையை, பலத்தைக் கொடுக்கவற்றான க்ருபையை என்றபடி, செய்திடும் -- செய்வன்.

தாத்பர்யம்

ஸ்ரீராமதேசிகாசாரியார்

ஜீவாத்மா தனக்கும் ஸர்வேசவரனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை அறியாதிருந்து தன்னைப் போன்ற மற்றொரு ஜீவாத்மாவுக்கு அடியானாக மயங்குகின்றான். நித்யானு தனக்கும் அழிவுள்ள சரீரத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அறியாது அற்பமான இந்த்ரிய ஸுகங்களையே சிறந்தனவாகக் கொண்டு அவற்றில் ஈடுபடுகிறான். ஆசார்ய கடாக்கம் பெருமையால் எடுத்தாந்த விஷயங்களில் மனவுறுதியின்றி அஜ்ஞானம் நிரம்பப் பெற்றுத் தீய வழியில் புகுந்து கெடப் பார்க்கின்றான். இத்தகைய ஜீவனையும் பேரருளாளன் நல்வழிப்படுத்திக் காக்கின்றான் -- என்றவாறு.

சேடலூர் ஸ்வாமி

ஸ்ரீய:பதிக்கும் தனக்குமுள்ள ஸேஷ ஸேஷி பாவ ஸம்பந்தத்தை இசைக்கையே ஆத்மோஜ்ஜீவனத்திற்குக் காரணம். 'வீடிசேமினே' என்று பரஸமர்ப்பணம் ஏற்கனவே உள்ள ஸம்பந்தத்தை இசைக்கை என்று அருளிச் செய்யப்பட்டதிறே.

அப்படிப்பட்ட பரஸமர்ப்பணம் இங்கு “உய்யமுறவு” இயாதியால் அருளிச் செய்யப் படுகிறது. இவ்விடத்தில் விரோதிகளை நிரூபிக்க ஆரம்பித்து அதை நிரூபித்தருளாமல் “உய்யமுறவிசையாதே” என்று முதலில் அருளிச் செய்த க்ருபாதிசயத்தைப் பாரீர் என்பராம் ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமி. அதாவது விரோதிகளை நிரூபித்தால் இந்த ஸம்ஸாரிகள் அதில் பயத்தினால் மிகவும் ஸோகிப்பார்கள் என்று நினைத்து, ஸுலபமான பரிஹாரத்தைச் செய்தால், இவ்விரோதி வர்க்கங்கள் எல்லாம் வருத்தியாகும், அது செய்யாமையினால் இவைகள் அனுவர்த்தித்து வருகிறது என்று க்ருபையினால் அருளிச் செய்தபடி என்றதாயிற்று. இது திருவடி, எம்பெருமானுக்கு “த்ருஷ்டாஸீதா” என்றப்போலே சேதன வர்க்கங்களுக்கு ஆர்வாஸகரமாய் நிரூபிக்கப்பட்டது என்று நம்மாசார்யன் அருளிச் செய்யும்படி. ஸூமத்ரஹஸ்யதர்ய ஸாரத்தில் ப்ராப்தி விரோதிகளை விஸ்தாரமாக நிரூபித்துப் பிறகு ‘இப்படி அறிஷ்ட பரம்பரைக்கு’ என்றும்பிக்கும் வாக்யத்தினால் இதற்குப் பரிஹாரம் பகவச் சரணாகதி என்று அருளிச் செய்ததில் அநாஸ்வாஸத்தால் இங்கு முதலில் அதை நிர்தேஸீத்தபடி.

“ஓதவர்க்கே அடிமையுமாய்” என்றது கர்மவ்யயர்களாய், ஸுகதுக்க பரம்பரைகளுக்கு வசப்பட்டவர்களாய் “ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பர்யந்தோ: ஜகதந்தர்வ்யாவஸ்திதா: ப்ராணிந: கர்மஜநிதஸம்ஸார வஸவர்த்திந:” இயாதிகளில் சொல்லப்படுகிற க்ஷேத்திரஜூர்களுக்குத் தாஸ்யத்தை அங்கீகரித்து என்றபடி. ‘தன்னெடொழுது சங்கிலியில் கட்டுண்டு உழலுகிற க்ஷேத்திரஜூர் காலிலே விழப் பண்ணியும்’ என்றிறே விரோதி நிரூபணமத்யத்தில் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கிறது.

“அடிமையுமாய்” என்பதினால் ‘எதிரெதிமையவர் இருப்பிடம் வகுத்தனர்’ “ஸர்வே தேவாஸ்மை பலிமாவஹந்தி” என்னும்படியான தரத்தைப் பெறவேண்டிய நாம் சிரகாலம் உபயபாவனர் களாய், ப்ரயோஜனத்தரஸங்கம் விடாமல் ஈஸ்வரத்வாபிமானம் பாராட்டித் திரிபவர்களோடு ஸாம்யத்தை அடைவதே அஸத்தருமாயிருக்க, அவர்களுக்கு தாஸ்யத்தையு மடைந்தோம் என்கிற விரோதியம்ஸம் தெரிவிக்கப் பட்டதாகிறது.

‘ஓதவர்க்கே’ என்கிற இடத்தில் ஏகாரத்தினால் இது நம் ஸ்வரூபத்திற்கு மிகவும் விருத்தம் என்பதேற்படுகிறது. இது ஆத்மா அபஹாரதோஷத்தில் பர்யவஸானமும் அடையும். “கிந்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணைதாபஹாரிண” என்னப்பட்டதிறே. இத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியே ‘ஓத்தாரென நின்ற உம்பரை நாம் பிறவித் துயர் செகுவீர் என்றிரக்கும் பிழையறவே’ என்று இவர் தாமே நிரூபித்தருளி இருக்கிறார்.

‘பொய்யுருவை’ என்பதினால் ‘பொய்நின்ற ஞானமும்’ என்பதின் அர்த்தமும் ஸூசிதமாயிற்று. ‘தனக்கில்லாத ஸபரத்வாதிகளை ஏறிட்டுக்கொண்டு’ என்று த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலும், ‘தன்னுருக் கொடுத்து வேற்றுரு கொண்டு’ என்று நேரிலும் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கிறதல்லவா?

‘தனக்கு’ என்றது ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய் இருக்கிற தான் அதற்கு விரோதமான ஜடத்வ துக்கித்வாதிகளை ஏறிட்டுக் கொண்டு என்றபடி.

‘புலன்கொண்ட’ இயாதி ஸ்ரோத்திரம் முதல் பாஹ்யேந்திரங்களால் அறியப்படுகிற ஸப்தாதி விஷயங்களைப் புருஷார்த்தமாக எண்ணி என்றபடி. அன்றிக்கே

இந்தரியங்களை தனக்குள் அடக்கிக் கொள்ளவற்றான ஸப்தாதி விஷயங்களைக் கொண்டு என்றகவுமாம். 'புலன்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கிப் போக்கினைப் பொழுதினைவாளா' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிதினே. அந்த விஷயங்களில் ஸங்கம் உண்டாயிற்று கில் இந்தரியாதிகளை அடக்குவது அஸக்யம் என்றபடி. ஆக இவ்வளவால் உபோத்காராதிகாரத்தில் 'தத்வஹித விஷயமாய் யதாவத் ப்ரகாஸரஹிதமாய் நிற்க' என்றருளிச் செய்திருப்பது ஸங்க்ரஹிக்கப் பட்டதாயிற்று. அங்கு, தத்வஹிதங்களை அருளிச் செய்தது புருஷார்த்தத்திற்கும் உபலக்ஷணம்.

'உய்யமுறவிசையாதே' இத்யாதியால் ஹிதத்தில் விபரீத ஜ்ஞானமும், 'பொய்யுருவைத் தனக்கேற்றி' என்பதிலால் தத்வத்தில் விபரீத ஜ்ஞானமும், 'புலன்கொண்ட' இத்யாதியினால் புருஷார்த்தத்தில் விபரீத ஜ்ஞானமும் அருளிச் செய்யப்பட்டதாயிற்று. 'அய்யுறவு' -- ஸந்தேஹம். 'ஆரிருள்' என்னுமளவாக விபர்யம், ஸம்ஸயம், அஜ்ஞானம் இவைகள் அருளிச் செய்யப் பட்டதாகின்றன. 'பொய்நின்ற ரூனம்' என்கிற இடத்திலும் விபரீத ஜ்ஞானத்தை அருளிச் செய்திருப்பது ஸம்ஸய அஜ்ஞானங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று திருவுள்ளம். 'அல்வழி' என்றது 'பொல்லாவொழுக்கம்' என்பதின் அர்த்தத்தை அருளிச் செய்தபடி. 'அழுக்குடம்பு' என்றதின் அர்த்தம் மேல் பாட்டில் ஸங்க்ரஹிக்கப்படப் போகிறது. 'அடைந்தவர்க்கு' என்றது 'இந்நின்ற நீர்மை' என்று சொல்லும்படி இதுவரையிலும் அனுவர்த்தித்திருக்கும் ஸம்ஸாரத்தை உடையவர்களுக்கு என்றபடி. 'மெய்யருள் செய்திடும்' என்றது விரோதிகள் எவ்வளவாயிருந்தபோதிலும் அவ்வளவையும் நிவ்ருத்தி செய்வதில் மெய்யானது, ஒருவராலும் தடை செய்ய முடியாதது என்றபடி. 'செய்திடும்' என்பதிலால் ஆஸ்ரயண காலத்திலேயே விரோதி நிரஸனத்தைப் பண்ணுவிக்கும் என்பது த்யோதிதம். 'திருமால்' என்பதிலால் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணின நமக்கு அவனுக்கு அவளிடத்தில் உண்டான வ்யாமோஹத்தினாலே இவ்வளவும் செய்வது ஒரு பெரிய கார்யமானதல்ல என்பது த்யோயிதம். அன்றிக்கே 'வேறிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே' "ஸம்ஸாராரணவ தாரினீம்" என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரிய:பதியே ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் பண்ணும் என்றேற்படுகிறபடியினால் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலும் பிராட்டிக்கு ஸம்பந்தமுண்டு என்பது தெரிவிக்கப் படுகிறதாகவுமாம். இத்தால் அவளுக்கு உபாயத்வம் இல்லை என்று சொல்லும் மதம் நிராகரிக்கப் பட்டதாகிறது. 'வேழமலை மெயவனே' என்பதிலால் இப்படித் தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்திகளையும் செய்யவே தான் இவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதகுணன் என்பது த்யோயிதம். 'மெய்யவனே' என்று பாடாந்தரமாய் மெய்யானவன், அதாவது ப்ரத்யக்ஷத்தினாலேயே பரதேவதை என்று சார்வாதிகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப் படும்படி ஸந்நிஹிதகுயிருப்பவன் என்று யோஜிப்பாருமுண்டு.

இனி இப்பாட்டில் அநாதி கர்ம ப்ரவாஹத்தினால் தேஹ ஸம்பந்தம் வருவதும், அத்தால் அஜ்ஞானம் மேலிருக்கிறதமாகிற விரோதிகளை நிரூபித்தருளுகிறார் --- "விதை" என்றும்பித்து.

விதைமு ளையினியாய்த் தாலடியில்லா வினையடையவே

சதையுடல நால்வகையும் சரணளிப்பா னெனத்தவிழ்ந்து

பதவியறியாது பழம்பா ழிலுழல் கின்றூர்க்கும்

சிதைவிலருள் தருந்திருமால் திருவத்தி நகரானே.

பதவுரை

திருவத்தி நகரான் அத்திநகர் என்கிற திவ்யக்ஷேத்திரத்தில் வளிக்கிற; திருமால் -- சரிய:பதி, விதை -- விரை, முளை; (இவைகளின்) ந்யாயத்தால் -- பீஜாங்குர ந்யாயத்தால் என்றபடி, அடி -- ஆரம்பம், இல்லா -- இல்லாத, அநாதியான என்றபடி, வினை -- கர்மங்களும், அடைவே -- (அந்தக் கர்மங்களின்) க்ரமப்படி வருகிற, நால்வகை -- நாலுவகைப்பட்ட, சதையுடலம் -- மாம்ஸமயமான சரீரமும், சரண் -- ரக்ஷகனயிருந்து, அளிப்பான் -- காப்பாற்றுவான், என -- என்று (மற்றவர்களை) ப்ரமித்து, தவிழ்ந்து -- தட்டித் திடுங்கும், பதவி -- உண்மையான மார்க்கத்தை, அறியாது -- அறியாமல், பழம் பாழில் -- அநாதியான ப்ரக்ருதியில், உழல்கின்றூர்க்கும் -- ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கும், சிதைவில் -- ஒன்றிலும் கலக்க முடியாத, அருள் -- க்ருபை, தரும் -- கொடுப்பன்.

தாத்பர்யம்

பூநீராமதேசிகாசார்யார்

பீஜாங்குரந்யாயம்:-- விதையொன்றால் முளை உண்டாகிறது. அவ்விதை, அதற்குமுன் முளையினால் உண்டாகின்றது. இம்முறையில் பார்க்கின் ஆதிகாரணம் விதையென்றே முளையென்றே முடிவு கட்டமுடியாது. இம்முறைக்குத்தான் பீஜாங்குரந்யாயம் எனப் பெயர் வந்தது. இதேபோல் -- கர்மத்தால் சரீரம் உண்டாகின்றது. அந்தக் கர்மம் முந்தைய சரீரத்தினால் ஏற்படுகின்றது. இங்குக் கர்மத்தையாவது சரீரத்தையாவது முதற்காரணமாக முடிவுகட்ட முடியாதிருப்பது பற்றிப் பீஜாங்குரந்யாயத்தை உவமானமாகக் காட்டி இரண்டையுமே அநாதி என்று முடித்தனர் பெரியோர்.

நால்வகைச் சரீரம்:-- 1. தேவசரீரம். 2. மநுஷ்யசரீரம். 3. திரியக் சரீரம். 4. ஸ்தாவர சரீரம் என்பன. (திரியக் = ம்ருகம், பறவை முதலியன. ஸ்தாவரம் = அசையாத மரம், கல் முதலியன)

ஸகல ஜீவராசிகளையும் காத்தருள்பவனான பேரருளாளன், ஸம்ஸார பந்தத்தை நீக்க உபாயத்தை அறியாது இக்கர்ம பூமியில் கர்மவசத்தால் உழன்று வருந்தும் ஜீவர்க்கு நல்வழிகாட்டிக் காத்தருள்கின்றான் -- என்றவாறு.

சேட்லூர் ஸ்வாமி

விதைமுளை இத்யாதியால் கர்மத்தினால் சரீரம், சரீரத்தினால் கர்மம் என்பதினால் உண்டாகின்ற அந்யோந்யாச்ரய தோஷத்திற்குப் பரிஹாரம் காட்டப் பட்டதாகிறது. உலகத்தில் செடியிலிருந்து விதையும், விதையிலிருந்து செடியும் உண்டாவதைக் காண்கிறோம். அப்படி இருந்தபோதிலும் எந்த விதையில் இருந்து எந்தச் செடி உண்டானதோ அதே விதை அதே செடியில் உண்டாகவில்லை. அதைப்போன்ற ஜாதியான விதையே உண்டாகிறது, ஆதலால் இது அந்யோந்யாச்ரயபாஸம் என்று பூநீமந் ந்யாயபரிசுத்தியிலே இவர் தம்மாலேயே அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது விவக்ஷிதம். “அடியில்லா” இத்யாதி -- ஆரம்பம் இல்லாததாய் அநாதியான கர்மங்களின் க்ரமத்தை அனுஸரித்து என்றபடி. இத்தால் “ தத்தக்கர்மஜநித”

இத்யாதி சரணுகதி கதய தூர்ணிகையின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹித்தருளப் பட்டதாயிற்று. 'சதை உடலம் நால்வகை'யாவது, தேவன், மனுஷ்யன், பசு ம்ருகாதிகள், ஸ்தாவர என்னப்பட்டவை. அந்த சரீர சம்பந்தத்தினால் உண்டாகிற முக்யமான கர்மத்தை நிரூபித்தருளுகிறார் -- 'சரண்' என்றும்பித்து. 'ஓடியோடிப் பலபிறப்பும் பிறந்து மற்றோர் தெய்வம் பாடியாடிப் பணிந்து பல்படிகால் வழி யேறிக்கண்டீர்'' என்றும், 'போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேண்புறத்திட்டு உம்மை இன்னேதேற்றி வைத்தது எல்லீரும் வீடு பெற்றால் உலகில்லை என்றே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே இது மிகவும் கொடியதாய் மோக்ஷ விரோதிகளில் ப்ரதானமானது என்று அருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது.. இப்படி அந்யதா ஜ்ஞானத்திற்குக் காரணம் 'ஒன்றும் தேவும்' இத்யாதிகளிற்படியே பரதேவதா பாரமார்த்தயத்தை அறியாமை என்று நிரூபித்தருளுகிறார். -- 'பதவி அறியாது' என்று. 'பழம்பாழில்' இத்யாதி -- இப்படிப் பரதேவதையை ஆச்ரயிக்காமல் தட்டித் தரவற்று எத்தனை காலம் திரிந்த போதிலும் இவனுக்கு மோக்ஷம் எரித்தியாது. "தரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய" 'எங்கும் போய்க் கரைகாணாதே' இத்யாதிகள் இங்கனுஸந்தேயம். 'சிதைவில் அருள் தரும்' என்றது இப்படி ஒருவிதமான தோஷமும் சொல்லமுடியாததும் ஒருவராலும் தடுக்க முடியாததும் அப்படி க்ருபை உண்டானால் பலத்தைக் கொடுத்தல்லது வீணாகாததுமான, இப்படிப்பட்ட பகவத் க்ருபையின் வலைக்ஷண்யம் நிரூபிக்கப் பட்டது. இப்படிப்பட்ட க்ருபைக்கு ஊற்றுவாய் இருக்கும் இடத்தை நிரூபித்தருளுகிறார் -- 'திருமால்' என்றும்பித்து. "தேவ்யாகாருண்யரூபயா ரக்ஷக:" என்பது இங்கனுஸந்தேயம். அஜ்ஞாத நிக்ரஹையான அவள் ஸாந்நித்யத்தினால்ந்ரே அவள் இப்படி க்ருபை பண்ணுகிறது. இத்தை நினைத்தே அபியுக்தர்களும் "லுகதரா ராமஸ்யகோஷ்டிக்ருதா" என்றார்களிறே. அன்றிக்கே நெடுநாள் அவனை மறந்து புறநொழுது அபசார பரம்பரைகளை நடத்திப் போந்த இவனுக்கு எம்பெருமான் க்ருபை பண்ணும்படி எங்ஙனே என்னும் சங்கைக்கு ஸமாதானமாகப் புருஷகார விசேஷத்தை 'திருமால்' என்று நிரூபித்தருளியபடியாகவும். இந்தப் புருஷகாராதி விசேஷங்கையிறே இவர் தாமும் சங்காபஞ்சக நிவ்ருத்திக்குக் காரணமாக நிரூபித்தருளி இருப்பது. இப்படி ஸம்சரித்துப் போந்தவர்களும் தன்னை இழவாமைக்கும் அவர்கள் தன்னை ஆச்ரயிப்பதற்காகவும் அவர்களுக்குத் தான் இப்படிப்பட்ட க்ருபையை செய்வதற்காகவுமன்றே அர்ச்சாவதாரம் கொண்டருளி நிற்கும்படி என்பது 'திருவத்தி நகரானே' என்பதினால் அருளிச் செய்யப் பட்டதாகிறது.

இப்படிக்கீழ் இரண்டு பாட்டுக்களாலே ப்ராப்தி விரோதிகளை நிரூபித்து உபாயத்தை இரண்டு பாட்டுக்களினால் நிரூபித்தருளப் போகிறவராய், அதில் முற்பட பக்தியாகிற உபாயத்தை நிரூபித்தருளுகிறார் --- "யம" என்றும்பித்து.

யம நியமோபாசநங்களியலாவி புலனடக்கும்
தமதநிபுந் தாரணைகள் தாரையரு நிணைவொழுக்கம்
சமமுடைய சமாதி நலஞ்சாதிப்பார்க் கிலக்காகும்
அமரர் தொழுமத்திகிரி யம்புயத்தாளாரமுதே.

(பூரீராமதேசிகாசார் பாடம்)

எமநியம வாசனங்க எரியலாவி புலனடக்கம்)

பதவுரை:--

அமரர் -- தேவதைகளினால் : தொழும் -- தொழப்படுகிற; அத்திகிரி -- ஹஸ்திகிரியில்
 நியம ஸந்நிவ்ரீதனா யிருக்கிற: அம்புயத்தாள் -- லக்ஷ்மிக்கு: ஆரமுதே -- பூர்ணமான
 அம்ருதம்போல் போக்யமான பெருமாளே! யம -- ப்ரும்மசர்யம் முதலிய விரதங்கள்:
 நியம -- வேதாத்யயனம் முதலியவைகள், உபாசனங்கள் -- ஆசனங்கள்: இயல்
 -- நம்மால் செய்யக்கூடியதான, ஆவி -- ப்ராணவாயுவினுடையவும், புலன் --
 இந்திரியங்களினுடையவும், அடக்கம் -- அடக்குதல், தமதறியும் தாரணிகள்
 -- தமக்கு மிகவும் ப்ரியமானதாக எண்ணப்படுகிற பகவானுடைய திவ்ய மங்கள
 விக்ரஹத்தை, த்யானம் செய்தல், தாரை -- துடர்ந்து வருவது, அற -- நடுவில்
 விட்டுப்போகாமல் நினைவு -- ஸ்ம்ருதியின், ஒழுக்கம் -- பரம்பரை, சமமுடைய
 -- மனது வெளி வ்யாபாரங்களில் இருந்து ஶாந்தியையடையக்கூடிய, நலம் --
 ஆனந்தரூபமான, சமாதி -- கண்ணால் பார்ப்பதுபோல் விசதமாயிருக்கை, (இவைகளை)
 சாதிப்பார்க்கு -- செய்கின்றவர்களுக்கு, இலக்காகும் -- அந்த த்யானத்திற்கு
 விஷயமாவார்.

தாத்பர்யம்:--

பூர்ராமதேசிகாச்சார்

பலனடக்கம் என்னும் தொடர் வெளியேயுள்ள ஜ்ஞானேந்திரியங்கள்,
 கர்மேந்திரியங்கள் ஆகியவற்றின் அடக்கத்தையும், சமம் என்னுஞ்சொல்
 உள்ளிந்திரியமான மனத்தின் அடக்கத்தையும் பலப்படுத்தியதால் இரண்டாலும்
 ப்ரத்யாஹாரம் என்னும் அங்கம் கூறப்பட்டது. பேரருளாளன் பக்தியோகத்தை
 அங்கங்களுடன் அநுஷ்டிப்பவர்க்கு ஸம்ஸார பந்தத்தை நீக்கி மோக்ஷத்தை
 அளிக்கிறான் என்றவாறு.

பக்தி யோகத்தின் அங்கங்கள்

எட்டு பக்திகள்:-- 1. பாகவதர்களிடம் அன்பு வைத்தல், 2. பகவானை ஆராதிப்பதில்
 மகிழ்வு கொள்ளல், 3. பகவானுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்பதில் ஆவல் கொள்ளல்,
 4. அவனைப்பற்றிப் பேசினாலும், நினைத்தாலும் கேட்டாலும் குரல் தழுதழுத்துக்
 கண்ணீர் பெருக்கி மயிர்க்கூச்செறிதல், 5. அவனைத் தானே ஆராதிக்க முயலுதல்,
 6. அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்களில் டம்பமற்று இருத்தல், 7. அவனையே
 த்யானித்தல், 8. அவனிடம் அற்ப பலன்களை யாசியாமை என்பன.

யோகத்தின் எட்டு அம்சங்கள்:--

1. யமம் (அஹிம்சை, ஸத்யம், திருடாமை, காமத்தை அடக்குதல், பொருளைச் சேர்க்க
 முற்படாமை) 2. நியமம் (பரிசுத்தி, உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தி அடைதல், வ்ரதம்,
 தவம் முதலியன செய்தல், வேதாந்த பரிசயம் செய்தல், எல்லாக் கர்மங்களையும்
 பகவானிடம் சமர்ப்பித்தல்) 3. ஆஸநம் (பத்மாஸநம், பத்ராஸநம் முதலியவை) 4.
 ப்ராணயாமம் (சவாஸத்தை அடக்குதல்) 5. ப்ரத்யாஹாரம் (இந்திரியங்களை உலக
 விஷயத்திலிருந்து திருப்பதல்) 6. தாரணை (பகவானுடைய திருமேனியை மனத்தில்
 கொள்ளுதல்) 7. த்யானம் (இடைவிடாது பகவானை த்யானித்தல்) 8. ஸமாதி (அவ்வாறு
 த்யானித்து நேரில் கண்டாற்போன்ற நிலைமையை அடைதல்) என்பன. இந்த ஸமாதிதான்
 அங்கியாகி, மற்ற ஏழையும் அங்கமாகக் கொள்கிறது. (எட்டு பக்திகளும் எட்டு
 யோகங்களும் பூர்ராமதேசிகாச்சாரியாரின் அதிகார சங்க்ரஹம் பாசரம் 45க்கான

உரையிலிருந்து எடுத்தது)

சேடூர் ஸ்வாமி:-

யமமாவது ப்ரும்மசர்யம். அதாவது ஸ்திரீகளைப் பார்ப்பது, அவர்களை நினைத்துக் கொண்டிருப்பது, அவர்கள் பெயரைச் சொல்வது, அவர்களுடன் ஏகாந்தத்தில் பேசுவது முதலிய எட்டுவித வ்யாபாரங்களும் இல்லாமை, ஹிம்சை செய்யாமை, உண்மை உரைத்தல், திருடாமை, வஸ்துக்களிலும் விஷயங்களிலும் பற்றில்லாமை என்றபடி. நியமமாவது வேதாத்யயனம் செய்தல், சராஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி வெளியிலும் உள்ளிலும் சுத்தனாயிருக்கை, எதிலும் ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவனாயிருக்கை, சராஸ்திரங்களில் விதித்திருக்கும் ப்ரகாரம் வ்ரதம், உபவாஸம் முதலியவைகளை அனுஷ்டிக்கை. 'உபாசநம்' என்றது த்யானத்தையல்ல, அது மேலே சொல்லப்பட்டப் போகிறபடியினால். 'உப' என்பது கேவலம் உபஸர்க்கமாய், 'உபாசநம்' என்றது 'ஆஸநம்' என்றதாகிறது. அந்த உபஸர்க்கம் கீதையில் "ஸுசௌ தேஸேப்ர திஷ்டாப்யஸ்திரமாஸநமாத்மந:" நாத்யச்சரிதம் நாதிரீசம் சேலாஜிநகுஸோத்தரம்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தன்னால் ஸுகமாய் அனுஷ்டிக்கக் கூடியதாகத் தன் மனதிற்குத் தோன்றுமவற்றைக் குறிக்கிறது. 'இயலாவி' இத்யாதியால் ப்ராணயாமமும், ப்ரத்யாஹாரமும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அவ்விடத்திலும் ப்ராணவாயுவையும் இந்திரியங்களையும் முழுவதும் அடக்குவது அஸாத்தியமாதலால் ப்ராணவாயுவை எவ்வளவு நாழிகை அடக்க முடியுமோ அவ்வளவு நாழிகை ப்ராணயாமம் செய்கையும் அப்படியே வெளி இந்திரியங்களை அடக்குவதிலும் விவ்ரிதங்களான நித்ய கர்மானுஷ்டானங்கள் விஷயத்தில் இந்திரியங்களை ப்ரவ்ருத்தி செய்ய வேண்டியது அவர்யமாதலால் "யுக்தசேஷ்டஸ்ய கர்மஸு" என்று கீதையில் நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறபடியே விவ்ரித கர்மங்களைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் இருந்து அடக்குகையும் விவக்ஷிக்கப் பட்டதாகிறது. 'தமதறியும்' இத்யாதி, தமக்கு ப்ரியமாக எண்ணப்படுகிற திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கை. இங்கு தமதறியும் என்பதினால், மனதினால் ஸுலபமாய் அறியப்படக்கூடும் தன்மையும் சொல்லப்படுகிறபடியினால் ஆர்யத்வம் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது. இத்தால் பாபநிவர்த்தகத்வமான ஸுபத்வமும் விவக்ஷிக்கப் பட்டதாகிறது. ஆகையால் ஸுபாஸ்ரயமாக த்யானம் செய்யப்படவேண்டியதில் அர்ச்சாவதாரம் மிகவும் உபாதேயம் என்பது ஸுசிப்பிக்கப் பட்டதாகிறது. "அஸுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாஸ்து தேவாத்யா: கர்மயோநய:" என்கிறபடியே ப்ரும்மா முதலிய தேவதைகளுக்குப் பாபத்தைப் போக்கடிக்கும் தன்மை இல்லாமையால் ஸுபத்வம் இல்லை. பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு இதற்கு முன் கர்ம ஸம்பந்தம் இருந்தமையாலும், இனிபும் அப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் உண்டாவதற்கு ஸ்வரூப யோக்யதை இருப்பதினாலும் பாப நிவர்த்தகத்வமாகிற ஸுபத்வமில்லை, ரூபமில்லாத வஸ்துவாகையினால் த்யானத்துக்கு ஸுலபமாக கோசரமாகாதபடியினாலே ஆர்யத்வமுமில்லை, பகவானுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஸுபத்வ முண்டேயாகிலும் ஆர்யத்வமில்லை. அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்திற்கே ஸுபத்வமும் ஆர்யத்வமும் உண்டென்று தெரிவிக்கப் பட்டதாகிறது. இத்தால் அர்ச்சாவதாரத்திற்கு இவ்விரண்டாகாரமும் அதிகம் என்பதும் த்யோதிதம். 'தாரையரு' இத்யாதி - இடைவிடாமல் எப்பொழுதும்

த்யானித்துக் கொண்டிருக்கை. “தைலதாராவதவிச்சிந்நஸ்ம்ருதி ஸந்ததி” என்னப்பட்டதிறே. ‘சமமுடைய சமாதி நலம்’ என்பது “யத்ரோபரமதே சித்தம்” இயாதியாக ஜீவாதம் யோகத்தில் சொல்லியிருப்பது பரமாதம் யோக விஷயத்தில் கைமுதிகந்யாய எரித்தமாதலால் மற்ற விஷயங்களில் இருந்து மனது தானே நிவ்ருத்தி அடைந்து இவ்விஷயத்திலேயே பொருந்தியிருக்கிறது என்பது தாத்பர்யம். அதாவது பரமாதம் த்யானம் இல்லாமற்போனால் தேஹாதிதாரணமே அஸக்யமாய்படி அந்தப் பரமாதம் த்யானத்தில் இருக்கும் ஆனந்தத்தில் ஊற்றமாய் இருக்கும்படி விவக்ஷிதம். ‘நலம்’ என்பது ஆனந்தத்தைச் சொல்லி இங்கு ப்ரீதியைக் காண்பிவிக்கிறது. “ஸ்நேஹ பூர்வ மருத்யானம் பக்திரித்யபீதியதே” என்கிறபடியே அந்த த்யானத்திற்கு பக்தித்வமாகிற விஸேஷம் சொல்லப் பட்டதாகிறது. “பக்த்யாத்வந்யா ஸக்ய:” என்றிறே கீதாசார்யனும் அருளிச் செய்தது. ‘சாதிப்பார்க்கு’ என்றது இவ்வளவும் ஸ்வப்ரயத்யனத்தினாலேயே ஸாதிக்கவேண்டும் என்று எண்ணியிருப்பார்க்கு என்றபடி. ‘இலக்காகும்’ என்றது இந்த த்யானாதிகளுக்கு விஷயமாகவும் ப்ராய்மமாகவும் ஆகக்கூடியவன் என்றபடி. இத்தால் “ஸாத்யபக்த்யேக கோவர: நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம” என்று ஸ்ரீகையின் ஸாரார்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதாயிற்று. ‘அமரர்’ இயாதியால் ஸ்ரீஹஸ்திகிரியையே தேவதைகள் ப்ரணமம் செய்கிறார்கள் என்பது தெரிவிக்கப் பட்டதாகிறது. இது ‘ஆரமுது’க்கு விஸேஷணமாகும்போது ப்ரும்மாவினால் ஆராதிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட மற்ற தேவதைகளும் தொழுவது அர்த்தாத் எரித்திக்கிறது. அன்றிக்கே ‘சோதியநந்தன் கலியில் தொழுதெழ நின்றனனே’ என்று இவர் தாமே அருளிச் செய்திருக்கும்படியே நித்யஸூரிகளால் ஸேவிக்கப்படுமவன் என்றகவுமாம். ‘அம்புயத்தாள் ஆரமுதே’ என்றது அமுதிறி பிறந்த பெண்ணமுதாகிய லக்ஷ்மிக்கும் தான் அம்ருதம்போல் போக்யபூதன் என்றபடி. இத்தால் நிரதிஸய போக்யன் என்றதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட போக்ய வஸ்துவைப் பற்றிய பக்தி யோகம் உபாயம் அனுஷ்டிக்கும் தசை முதல் அநந்தமாய்ப் பல துல்யமாய் இருக்கும் என்றபடி. “விளம்பேந்ரப்பதி கர்ஜநஸுகமேகஸ்ய விபுலம்” என்றது இங்கு இப்படி நிருபித்தருளப் பட்டதாயிற்று.

இப்படிப் பக்தியோகத்தின் ப்ரயாஸத்தை நிருபித்தருளி, இவ்வருத்தங்கள் ஒன்றுமின்றியே ஸுகரமான ப்ரபத்தியாகிய உபாயத்தை ஒரு பாட்டாலே அருளிச் செய்கிறார் -- “புகல்” என்றாரம்பித்து.

“புக லுகலிலில்லாது பொன்னருள் கண்டுற்றவர்க்கும்
அகலகில்லாவன்பர்க்கு மன்றே தன்னருள் கொடுக்கும்
பகலதனாற் பழங்கங்குல் விடுவிக்கும் பங்கயத்தாள்
அகலகில்லேனென் றுறையு மத்திகிரியருள் முகிலே. 8.

பதவுரை

பங்கயத்தாள் -- லக்ஷ்மீ, அகலகில்லேன் -- பிரிவதற்கு ஸக்தையாகமாட்டேன், என்று -- என்று சொல்லிக்கொண்டு, உறையும் -- திருமார்பில் எப்பொழுதும் வளித்துக் கொண்டிருக்கிற, அத்திகிரி -- ஹஸ்திகிரியில் ஸாந்நித்யம் பண்ணியிருக்கிற, அருள் முகில் -- க்ருபையை வர்ஷிக்கிறதேவப்பெருமாள, உலகில் -- இந்த லோகத்தில்,

புகல் -- உபாயம், இல்லாது -- தான் அனுஷ்டிக்கக் கூடியதாக இல்லாமையினால், பொன் -- ஸ்வர்ணம் போல் ஸர்வ புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதனமான, அருள் -- பகவத் க்ருபையை, அகிருசனர்களின் விஷயத்தில் இருக்கும் க்ருபாதிசயத்தை என்றபடி, கண்டு -- (ஸாஸ்திரம் முதலியவைகளினால்) அறிந்து, உற்றவர்க்கும் -- அவனை ஆஸ்ரயித்தவர்க்கும், அகல -- அவனை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதற்கு, கில்லா -- ஸக்தர்களல்லாத, அன்பர்க்கும் -- பக்தியை உடையவர்களுக்கும், அன்றே -- அவர்கள் அபேஷித்த காலத்திலேயே, தன் -- தன்னுடையதான, அருள் -- க்ருபையைக் கொடுத்து, பகலதனால் -- மத்யாஹ்ணத்தினால், தன்னுடைய தாஸபூத ஜ்ஞானம் யதாவத்தாக ப்ரகாசிப்பதற்குக் காரணமான மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதினால் என்றபடி, பழம் -- பழையதான, அநாதியான என்றபடி, கங்குல் -- ராத்நிரியை, ஜ்ஞான ஸங்கோசத்திற்குக் காரணமான தசையை என்றபடி, விடுவிக்கும் -- நிவ்ருத்தி செய்யும் என்றபடி.

தாத்பர்யம்

பூநீ பூநீராமதேசிகாசார்யார்

புருஷகார்ப்ரபத்தி -- எம்பெருமானிடம் ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிப்பதற்கு முன் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு செய்யும் ப்ரபத்தி

புருஷகாரம் -- பலன் தரவல்ல சேதனை நெருங்குவதற்காக, பலனை விரும்புவனவால் உபாயமாக வரிக்கப்பட்ட மற்றொரு சேதநன்.

பேருளான , த்ருப்த்ரபத்தி -- ஆர்த்தப்ரபத்தி என்ற இருவகையில் தத்தம் விருப்பத்திற்கேற்றவாறு ஒன்றை அனுஷ்டித்த ப்ரபந்நருக்கு அவர்கள் வேண்டிய காலத்தில் ஸம்ஸாரமாகிய இராப்பொழுதைக் கழித்து மோக்ஷாநுபவமாகிய பலனைத் தந்தருள்கிறான் -- என்றவாறு.

“புகல் ..... கண்டு” என்னுந்தொடர் ‘அன்பர்க்கும்’ என்பதிலும் சேரும்.

த்ருப்த்ரபத்தி -- இச்சரீரம் உள்ளவரையில் கர்மபலன்களை அநுபவித்து, முடிவில் மோக்ஷத்தைப் பெறவிரும்பிச் செய்யும் சரணுகதி.

ஆர்த்தப்ரபத்தி -- இச்சரீரம் உள்ளவரையில் கூடப் பொறுக்காது இந்தக் கூண்மே மோக்ஷம் பெறவேண்டுமென்று விரும்பிச் செய்யும் சரணுகதி.

சேடலூர் ஸ்வாமி

‘புகல்’ இத்யாதியினால் பக்தி யோகத்தை அனுஷ்டிக்கக்கூடிய ஜ்ஞானம், சக்தி, ஸாஸ்திரம் இசைந்த ஜாதி விஷயங்கள், இவை இல்லாமையினாலே அந்த பக்தியோகாதிகள் தனக்கு அனுஷ்டிக்கக் கூடியதாக இல்லை என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. ‘உலகில்’ என்பதினால் இந்த உலகத்தில் தான் இருக்கும்வரையில் அவைகளை அனுஷ்டிக்கக்கூடிய ஸக்தி இல்லை என்பது த்யோதிதம். “அநாகதநந்த காலஸமீக்ஷயாப்யத்ருஷ்டஸந்தோரோபாய:” என்பது இங்கனுஸந்தேயம். ‘பொன்னருள்’ என்பது தனக்கு பக்தியோகம் அபீஷ்டமானபோது அத்தையும், அதினால் வரக்கூடிய பலமாகிய மோக்ஷம் அபீஷ்டமானால் அத்தையும், மற்ற புருஷார்த்தங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடியது அவனுடைய க்ருபை என்றபடி. அகிருசனர்கள் விஷயத்தில் விசேஷித்து உபயாந்தர ஸ்தானத்தில் நிற்கை பகவானுடைய விசேஷ க்ருபையின் கார்யம். ஆதலால் அவனுடைய க்ருபை

ஒன்றையே தங்களுக்கு ரக்ஷகமாக நினைத்த கமலாகாந்த காருண்யைகாந்திகள் என்றதாயிற்று. ‘அகலகில்லா’ இத்யாதி ஜ்ஞான ஸக்த்யாதிகள் இருந்ததேயாகிலும் பகவத் ப்ராப்தி இல்லாமல் இருப்பதை ஸஹியாத விளம்பாக்ஷமர்கள் என்றபடி. இங்கு ‘அன்பர்க்கும்’ என்றது பகவானை சீக்கிரத்தில் அடையவேண்டும் என்று அபேக்ஷிப்பதற்குக் காரணமான ப்ரீதி விசேஷத்தை உடையவர்களுக்கு என்றபடி. இதுவே “ஸ்வபக்தேர்பூம்நாவா” என்று நிரூபிக்கப்பட்டதென்றும் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாயிற்று. ‘உற்றவர்க்கும்’. ‘அன்பர்க்கும்’ என்று தனித்தனியே அருளிச் செய்திருப்பதினால் இவற்றில் ஒவ்வொன்றிருந்தாலும் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரம் எரித்தம் என்பது ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாகிறது. ‘அன்றே தன்னுள் கொடுத்து’ என்பதினால் அவரவர்கள் அபேக்ஷித்தபோது தான் க்ருபையைத் தரும் என்பது த்யோதிதம். இத்தால் ஆர்த்த த்ருப்த விபாகமும் நிரூபித்தருளப் பட்டதாயிற்று. ‘பகலதனால்’ என்பதினால் ‘ஸ்வச்சந்த கைங்கர்ய மஹோத்ஸவ திவஸம்’ என்று இவர் தம்மாலேயே அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது இங்கு விவக்ஷிதம். ‘பழம் கங்குல்’ என்பதினால் ஸம்ஸாரத்தைக் காளரத்திரியாக நிரூபித்திருப்பது விவக்ஷிதம். ஸ்ருதிகளிலும் ஸம்ஸாரத்தை ராத்திரியாகவும், மோக்ஷத்தைப் பகலாகவும் நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறதல்லவா? ‘விடுவிக்கும்’ என்றது பொழுது விடியும்படி செய்யும் என்றபடி. “க்ஷிப்ரம் ஸம்ஸுருதி ஸர்வாம் க்ஷிபதி யத்ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய:” என்றிறே இவர் தாமும் ஸூர்ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் அருளிச் செய்திருப்பது. ‘பங்கயத்தாள்’ இத்யாதி பெரிய பிராட்டியார் இவன் திருமார்பில் எப்பொழுதும் வளித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் அஸ்தாணத்தில் பிரிவை ஸங்கித்துக் கொண்டு சொல்லுகிற வார்த்தையாதலால் அவளுடைய வ்யாமோஹாதிஸயம் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாயிற்று. இத்தால் இப்படிப் பெரிய பிராட்டியார் பிரியில் தரியேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க அவளைப் பிரிக்க நினைக்குமவர்கள் ராவண ஸரிசபாலாதிகளைப் போலாவார்கள் என்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றியே “சைத்யராவணாஸூரிணம்” என்று அண்ணனும் நிர்ந்தேசித்தார். ஆகையால் ‘உபாயதசையோடு உபேயதசையோடு வாசியற ஒரு மிதுனமே உத்தேஸ்யம்’ என்பதே ‘அங்கும் இங்கும் திருமாலின்றி இன்மை கண்டு’ என்றருளிச் செய்த நம் ப்ரபன்னஜனஸந்தான கூடஸ்தருடைய ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் நிஷ்டையுடையவர்களுக்கு உபஜீவ்யமாகக் கடவது என்பது தெரிவிக்கப் பட்டதாகிறது. காங்க்ஷித வர்ஷியான க்ருஷ்ண மேகம் படிந்து நிற்கும் இடம் இந்த ஹஸ்திகிரி என்பது ‘அத்திகிரி’ இத்யாதியால் த்யோதிதமாயிற்று.

இனி, மேல் இரண்டு பாட்டுக்களால் பலத்தை நிரூபித்தருளப் போகிறவராய் முதலில் ஹார்த்தனான பரமாத்மாவினால் செய்யப்படுகிற அர்ச்சிராதிகதியையும், ஸ்தான விசேஷ ப்ராப்தியையும் அருளிச் செய்கிறார் --- ‘இருவிலங்கு’ என்றும்பித்து.

இருவிலங்கு விடுத்திருந்த சிறைவிடுத்தோர் நாடியினால் கருநிலங்கள் கடக்கும்வழி காவலராற் கடத்துவித்துப் பெருநிலங் கண்டுகுணர்ந்து பிரியாமலுள் செய்யும் உருநிலங் கொண்டுறந் திருவோடுயரத்திகிரியானே. .9.

பதவுரை:--

உரு -- ஸரீரமாகிற, நிலம் -- ஸ்தானத்தை, கொண்டு -- அங்கீகரித்துக்கொண்டு, உறும் -- அதில் ஸந்நிஹிதனான, திருவோடு -- லக்ஷ்மியோடு, உயர் -- ஸர்வோத்தக்ருஷ்டான, அத்திகிரியான் -- அத்திகிரியில் இருக்கும் எம்பெருமான், இரு -- இரண்டு விதங்களான, விலங்கு -- விலங்குகளை, விடுத்து -- விடுவித்து, இருந்த -- அநாதிகாலமாக வனித்துவந்த, சிறை -- காராக்குறுத்தை, ஓர் நாடியினால் -- ஒப்பற்றதான மூர்த்தன்ய நாடியினால், விடுத்து -- நம்மை விடும்படி செய்வித்து, கருநிலங்கள் -- கர்ப்பவானாதி க்லேசங்களோடு சேர்ந்த ப்ராக்குற ஸ்தானங்களை, கடக்கும் -- தாண்டுகிற, வழி -- மார்க்கத்தை, காவலரால் -- (அந்த மார்க்கத்திற்கு) ரக்ஷகர்களான அர்ச்சராதிகாரிகளால், நடத்திவித்து -- தாண்டி வைக்கும்படி செய்வித்து, பெருநிலம் -- பெரியதான நித்ய விபூதியை, கண்டு -- ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்து, உயிர் -- தன்னுடைய ஜீவாத்ம் ஸ்வரூபத்தை, உணர்ந்து -- அனுபவித்து, பிரியாமல் -- அந்த ஸ்தானத்தை விட்டுத் திரும்பி வராமல், அருள் -- க்ருபையை, செய்யும் -- செய்வன்.

தாத்பர்யம்

ஸ்ரீ ஸ்ரீராமதேசிகாசாரியார்

“விடுத்து”, “நடத்துவித்து” எனும் சொற்கள் பேரருளாளனையும், “கண்டு”, “உணர்ந்து” என்பவை ஜீவனையும் சேருகின்றன.

பெருந்தேவித்தாயார் பேரருளானுக்கேற்ற திருமேனியையும் ஆனந்தம் முதலிய திருக்கல்யாண குணங்களையும் கொண்டு அவனோடு பிரியாது நிற்கின்றார். இத்தகைய பிராட்டியுடன் பெருமை பெற்று விளங்கும் பேரருளாளன், பக்தி -- ப்ரபத்திகளில் ஒன்றை அனுபவித்த ஜீவனுக்குப் புண்ய பாபங்களாகிய கர்மங்களைப் போக்கி, அவனை மூர்த்தன்ய நாடி வழியாகச் சரீரத்தினின்று புறப்படச் செய்து ஆதிவாஹிகரைக் கொண்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைக் கடத்தி, பரமபத்தை அடைவித்து, ஜீவனாகிய தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளவாறே அவன் அறியச் செய்து, பின் ஒருகாலும் தன்னைப் பிரியாது நித்ய கைங்கர்யம் செய்யும்படி அருள்கின்றான் -- என்றவாறு.

குற்றவாளி, விலங்கிடப் பென்னுத் தண்டனையைச் சிறையில் இருந்து அனுபவித்தல் உலக வழக்கு. இங்கு எம்ஸாரியான ஜீவன் குற்றவாளியாகவும், அவனைக் கட்டுப்படுத்தும் புண்யபாபங்கள் விலங்குகளாகவும், கர்ம பலன்களை அனுபவிக்குமிடமாகிய சரீரம் சிறையாகவும் கொள்ளப்பட்டன.

மூர்த்தன்ய நாடி:-- சேதநருடைய ஹ்ருதயத்திலிருந்து முக்கியமாய் நூற்றொரு நாடிகள் கிளம்புகின்றன. அவற்றில் நூறு நாடிகளின் வழியாகச் செல்பவர் மற்ற லோகங்களைச் சேர்வர். ப்ரபந்நர் அந்த நாடிகளின் நடுவினுள்ள ஒரு தனி நாசி வழியாகச் சென்று அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தால் பரமபதம் சேர்வர். இந்தத் தனி நாடிக்கே ஸுஷும்நை, ப்ரஹ்ம நாடி, மூர்த்தன்ய நாடி எனப் பெயர்களுண்டு. இது ஹ்ருதயத்தின் மத்தியில் உள்ளது.

ஆதிவாஹிகர்கள்:-- மோக்ஷத்தையடையும் சேதநன் இச்சரீரத்தைவிட்டு வெளியேறி ஸூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் செல்லும்போது அவனுக்கு வழிகாட்டி உபசாரம்

செய்பவர்களான, அக்ரீதேவதை, பகலின் தேவதை, சக்லபக்ஷ தேவதை, உத்தராயண தேவதை, வர்ஷதேவதை, வாயு தேவதை, ஸூர்யன், சந்திரன், மின்னலின் தேவதை, வருணன், இந்த்ரன், ப்ரஜாபதி ஆகியோர் ஆதிவாஹிகர்கள்.

அர்ச்சிராதி மார்க்கம்:- இவ்வாறு ஆதிவாஹிகர்கள் உபசாரம் பண்ணி யூர்வைகுண்டத்துக்கு அழைத்துச் சொல்லும் வழி அர்ச்சிராதி மார்க்கம். (அதிகார சங்கிரகம் பாசரங்கள் 27, 28க்கான விளக்கவுரையிலிருந்து)

சேட்லூர் ஸ்வாமி

‘இருவிலங்கு’ என்றது இரும்பு விலங்கு, பொன் விலங்கு என்று சொல்லப்பட்ட புண்ய பாப கர்மங்களை என்றபடி. ‘இருந்த சிறை விடுத்து’ என்றதினால் அநாதிகாலமாய் இப்படிப்பட்ட காராக்குறத்தில் வஸித்தமையும், ஆதலால் மற்றொருவனால் அது நிவ்ருத்தி செய்யமுடியாமையும் விவக்ஷிதமாகிறது. ‘ஓர் நாடியினால்’ என்பதினால் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுக்கும் இந்தப் பூலோகத்திலேயே மறுபடியும் கர்மபலங்களை அனுபவிப்பதற்கும் நரகாதிகளுக்குப் போவதற்குமான வழிகளாகிய அனேகம் நாடிகள் இருந்தாலும் அவற்றில் ஒப்பற்றதாய் ஒரே ஒரு நாடி நடுவில் இருக்கிறது. அது உபாயங்களினால் ப்ரீதியடைந்த பகவானுடைய க்ருபையினால் எதிரே ப்ரகாசம் செய்யப்படுகிறது என்று ஸூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பது இங்கு அனுஸந்திக்கப் பட்டதாகிறது. இத்தால் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகக்கூடியது இந்த நாடி ஒன்றே என்று ஸூத்ரத்தில் சொல்லியிருப்பதும் விவக்ஷிக்கப்பட்டதாகிறது. அந்த நாடியின் வழியினால் இச்சரீரத்தைவிட்டுக் கிளப்பி மேல் அர்ச்சிராதிகளை நடத்துகிறான் என்று தாத்ப்யம். ‘கருநிலங்கள்’ இத்யாதி -- கர்ப்பவாஸத்தோடு சேர்ந்த நிலங்கள், அதாவது அந்த ஸ்தானங்களுக்குப் போனால் “க்ஷணேபுண்யே மர்த்யலோகம் விஸந்தி” என்கிறபடியே புண்யம் நசித்த உடனே மறுபடியும் கர்ப்பவாஸாதிகள் வரக்கூடிய ஸ்தானங்கள் என்றபடி. “ஆப்ரஹ்ம புவநால்லோகா: புனராவர்த்திநோ அர்ஜுன” என்றனிறே கீதாசார்யமும். ‘வழிக்காவலர்’ என்றது அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற்குக் காவலராய் நியமிக்கப்பட்ட அக்னி, இந்த்ரன், வருணன் முதலியவர்கள் என்றபடி. ‘பெருநிலம்’ என்றது த்ரிபாத்வியுதியென்று ப்ரஸித்தமாய் இந்த விபூதியைவிட மூன்று பங்கு விசாலமான விபூதி என்றபடி. அன்றிக்கே பெருமை பொருந்திய நிலம் என்றகவுமாம். அஜ்ஞானாதிகளின் ஸம்பந்தமற்றிருப்பதிலே உயர்ந்த நிலம் என்றபடி. ‘உயிருணர்ந்து’ என்றது “ ஸம்பத்யாபிர்பாவ:ஸ்வேநஸப்தாத்:” என்கிற ஸூத்திரத்தில் நிஷ்கர்ஷித்து அருளி யிருக்கிறபடியே இதற்குமுன் பகவானுடைய நிக்ரஹத்திலே மறைக்கப்பட்டவைகளாய் ஸாஸ்திரங்களாலே மாத்திரம் தனக்கு இந்த ஸ்வபாவங்கள் இருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட அபஹத பாப்மதவம் முதலிய தன்னுடைய அஸாதாரணமான ஆகாரங்களை ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்து என்றபடி. அன்றிக்கே ப்ரமாத்மாவை தனக்கு அந்தராத்மாவென்று ஸாக்ஷாத்த்கரித்து என்றகவுமாம். “ஸ்புடததப்ருதக்ஸிதிஸ்ஸித்யத்துணஷ்டகதத்பல:” என்றிவர் தம்மாலேயே அருளிச் செய்யப் பட்டிருப்பது இங்கனுஸந்தேயம். ‘பிரியாமல் அருள் செய்யும்’ என்றது புந்ராவ்ருத்தி இல்லாதபடி க்ருபை பண்ணுகிற என்றபடி. ‘பிரியாமல்’ என்பதினால் அவதார தசைகளிலும் கைங்கர்யத்துக்கு தன்னோடொக்க அவதரிப்பது புந்ராவ்ருத்தி ஆகாது என்பது த்யோதிதம். ‘உருநிலம்’ இத்யாதியால்

“தகரகுறறேதேவஸ்திஷ்டந் நிஷத்வரதீர்ப்பிகா நிபதிநிஜாபத்யாதித்ஸாவதீர்ண பித்ருக்ரமாத்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியே இப்படி நாட்பரவசாதிகளைப் பண்ணுவிப்பதற்காகவே மலபங்கம் நிறைந்த கிணற்றில் விழுந்த பிள்ளையைத் தூக்குவதற்காகத் தானும் ஒக்கக் குதிக்கும் பிதாவைப் போல இந்த அதிவேயமான சரீரத்தில் தானும் வளிக்க ஒருப்பட்டான் என்பது த்யோதிதம். ‘திருவோடுயர்’ என்பதினால் ஸ்ரிய:பதியாகையாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான தான் இப்படிச் செய்கிறான் என்று அவனுடைய பரத்வஸௌஸ்யங்களை வ்யஞ்சிப்பித்தருளிராயிற்று. அன்றிக்கே தான் மாத்திரமன்றிக்கே லக்ஷ்மியிடனே கூடவே இந்த ஹேயதனமான ஸரீரத்தில் வளிக்கிறானுதலால் ஸௌஸ்யத்தில் மிகவும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாய் விளங்கா நின்றான் என்றபடியாகவுமாம்.

இப்படிக் கீழ்ப்பாட்டில் மூர்த்தந்யநாடியில் ப்ரவேசிப்பது முதலாக ஜீவாத்மாவிற்கு அஸாதாரணமான குணங்கள் ப்ரகாசிக்கும் வரையிலான பலபரம்பரைகளை அருளிச்செய்து, இனி இப்பாட்டில் நித்யஸூரிகளின் திரளின் நடுவே சேர்ப்பதும், பரிபூர்ணமான தன்னுடைய அனுபவத்தைக் கொடுப்பதும், ‘ஓழிவில் கால’த்தின்படியே ஸர்வவிதக் கைங்கர்யங்களையும் அனுபவிக்கும்படியான பல விசேஷங்களை நிரூபித்தருளுகிறார் --- ‘தன் திருமாதானே’ என்றும்பித்து.

தந்திருமாதானே தான் தனியரசா யுறைகின்ற

அந்தமில் பேரின்பத்திலடியவ ரோடெமைச் சேர்த்து

முந்தியிழந்தன வெல்லா முழுக்கத்தந்தாட் கொள்ளும்

அந்தமிலா வருளாழி யத்திகிரித் திருமாலே. .10.

(பாடபேதம்: ஸ்ரீ ஸ்ரீராமதேசிகாசார் --

முந்தியிழந்தன வெல்லா முகிழ்க்கத்தந் தாட்கொள்ளும் பதவுரை -- முகிழ்க்க -- தோன்றமாறு)

பதவுரை:--

அந்தமிலா -- அளவில்லாத, அதாவது மூன்றுவிதமான அளவுகளும் இல்லாத என்றபடி, அருள் -- க்ருபைக்கு, ஆழி -- ஸமுத்திரமாகிய, அத்திகிரி -- ஹஸ்திகிரியில் வளிக்கிற, திருமால் -- ஸ்ரிய:பதியாகிய ஸர்வேஸ்வரன், தன் -- தனக்கு அஸாதாரணமான, திருமாதானே -- திரு என்று சொல்லப்படும் பெண்ணோடு, தான், தனி அரசாய் -- அத்விதீய ராஜாவாய், உறைகின்ற -- வளிக்கிற, அந்தமில் -- அளவில்லாத, பேர் -- பெரியதான, இன்பத்தில் -- ஆநந்த மயமான லோகத்தில், அடியவரோடு -- தாஸர்களான நித்யஸூரிகளோடு, எமை -- எம்மை, சேர்த்து -- ஸத்ருஸூகாக்கி, முந்தி -- முன்பு ஸம்ஸரிக்கும் தசையில், இழந்தனவெல்லாம் -- இழந்துபோன கைங்கர்யங்களையெல்லாம், முழுக்க -- முழுவதும், தந்து -- கொடுத்து, ஆட்கொள்ளும் -- அங்கீகரித்துக் கொள்வான், அன்றிக்கே, முந்தி இழந்தனவெல்லாம் -- முன்னால் இழந்திருந்த நஷ்டம் எல்லாம், முழுக்க -- முழுமும்படி செய்ய, அதாவது மறந்துபோகும்படி செய்ய, தன் -- தன்னுடைய, தான் -- திருவடிகளின் கீழே, கொள்ளும் -- அங்கீகரிக்கும் என்று யோஜிக்கவுமாம்.

தாத்பர்யம்

ஸ்ரீ ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யார்

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயாருடன் நித்யமாய் அரசாட்சி புரியப் பெற்றதாய் ஆநந்தமே வடிவெடுத்து நின்றாற்போன்றதாயுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், உபாயத்தை அநுஷ்டித்த ஜீவனைத் தன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யம் செய்து வரும் நித்ய-முக்தர்களுடன் ஒன்று சேர்த்து, இதுகாறும் ஜீவன் கர்ம ஸம்பந்தத்தால் இழந்திருந்த கைங்கர்யங்களை யெல்லாம் அப்பொழுது ஒன்றுகூட்டிச் செய்யுமாறு அருள் புரிகின்றான் -- என்றவாறு.

சேட்லூர் ஸ்வாமி

‘தன் திருமாதானே’ என்பதினால் பரம ஸாம்யத்தை அடைந்திருந்தபோதிலும் தனக்கு அஸாதரணமான ஸ்ரிய:பதித்வ சின்னங்களில் ஸாம்யமில்லை, அவை வ்யவஸ்திதங்கள் என்பது ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாகிறது. ‘தான்’ இத்யாதி -- “ ஈஸ்வரோஹ மஹம் போசீ” என்று ஸர்வேஸ்வரனோடொக்கத் தன்னை மதித்திருப்பதும் எம்பெருமான் தன்னை ஸாரதியாகவும் , ஒருவனை ரதி யாகவும், “ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே” என்று கலக்குவதும் இவ்வியூதியிலேயே யாகையாலே தெளிவிசம்பாகிய அந்த நித்ய விபூதியில் அஜ்ஞானமில்லாமையாலே “ஈஸ்வரோஹம்” என்றிருப்பாருமில்லை, பகவான் அவர்களை மயக்குவதும் அஸாத்யமாதலால் அவரவர்கள் நிற்கவேண்டிய நிலையிலே நின்று, அதாவது மற்ற எல்லாரும் தாஸர்களாயும் அவன் ஒருவனே அரசனாகவும் நிற்கிறான் என்று தாத்பர்யம். ‘உறைகின்ற’ என்பதினால் மற்ற அரசர்களைப்போல் யுத்தாதிகளைச் செய்யவும் ராஜ்ய தந்திராதிகளை நடத்தவும் தாம் சில வ்யாபார விசேஷங்களைச் செய்யவேண்டாமல் ‘வீற்றிருந்தேழலுக்கும் தனிக்கோல் செல்ல விலிசீர் ஆற்றல் மிக்கானும்தான்’ என்கிறபடியே இருந்த இடத்தில் இருந்தே விபூதி த்வயத்தையும் நியமிக்கிறான் என்பது ஸூசிதம். அவதார விசேஷகாலங்களிலும் பரமபதத்தில் இருக்கிற ரூபம் அப்படியே இருக்கிறதென்று தாத்பர்யமாகவுமாம். ‘அந்தமில்’ இத்யாதி -- தேசம், காலம் வஸ்து இவை ஒன்றினனும் அளவிடமுடியாததாயும், “ஜ்ஞானானந்தமயா லோகா” என்று சொல்லப்படுகிறதாயும் இருக்கும் ஆநந்தமயமான பரமபதத்தில் என்றபடி. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் உள்ள இடம் தவிர மற்ற இடங்களில் தேசத்தினால் அளவில்லை என்றபடி. அன்றிக்கே இப்படித்தான் பரத்வம் மேலிட்டு உபயவிபூதியையும் நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கையாகிய அளவில்லாத ஆநந்தத்தில் அடியவரான நித்யஸூரிகளோடு, அதாவது அப்படிப்பட்ட ஆநந்தத்தை அருபவித்து, அதில் தோற்று அடிமையான நித்யஸூரிகளோடு என்றாகவுமாம். ‘அடியவரோடெமைச் சேர்த்து’ என்றது ‘குழாங்களாய் அடியாருடன்’ ‘உடன் கூடுவதென்று கொலோ’ என்று முன்பு ப்ரார்த்தித்தபடியே அவர்களோடு ஒரு பங்க்தியில் சேர்த்து என்றபடி. அன்றிக்கே, ‘வானவர்க்காவர் நற்கோவையே’ என்றும், “பங்க்திம் பூரந்தி பண்ணயந்தமுஹாணம்” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியே அனேகம் ரத்னங்களை இழைத்த ஒரு ஹாரத்திற்கு ஒரு நாயக ரத்தினத்தைச் சேர்த்தாற்போலச் சேர்த்து அந்த ஹாரத்தைப் பூர்த்தி செய்து என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே, “நித்யாபிவாஞ்சித பரஸ்பர நீசபாவை:” என்கிறபடியே அவர்களோடு ஒரே அபிப்ராயத்தை உடையவர்களாகையாலே ஏகாஸர்களாகச் சேர்த்து என்றாகவுமாம். இங்கு ‘எமை’ என்று பஹுவசனம் ப்ரயோகித்திருப்பதினால் தம் அனுபந்திகளையும் சேர்த்தருளிச் செய்தபடி விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே “தஸ்மாத்

கூழ்ப்பரம் ஸஹாஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது ராகவ” என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே எல்லா நித்யமுக்தர்களும் ஒரு தட்டும் இன்றைக்கு வந்த இவன் ஒரு தட்டுமாக இருக்கும்படி ஆக்கி என்றாகவுமாம். ‘முந்தி’ இத்யாதி -- ;நாளிழவே போக்கிப் பொருள் இழவில்லை’ என்கிறபடியே எல்லா அனுபவங்களையும் தந்தருளும் என்றபடியாகவுமாம். அன்றிக்கே “ப்ராசீநது:க்கமபிமே ஸுகயந்நிவ த்வத்பாதாரவிந்தபரிசாரரஸ ப்ரவாஹ:” என்கிறபடியே முன் இழந்து வைத்ததெல்லாம் மறந்து போகும்படியாகத் தன் அனுபவத்தைக் கொடுத்து என்றாகவுமாம். ‘தன்தான் கொள்ளும்’ என்கிற யோஜனையில் ‘தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்க் கொள்ளு மப்பன்’ என்றும், ‘தன்தாளிணைக்கீழ்ச் சேர்த்தி அவன் செய்யும் சேமம்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருவடிகளின் கீழேயே இருக்கும்படி செய்யும் என்றும் தாத்பர்யமாகவுமாம். ‘ஆட்கொள்ளும்’ என்கிற யோஜனையில் “நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே” “நித்ய கிங்கரா பவாநி” “ கதாஹமேகாந்திக நித்ய கிங்கர:” ‘ஒழிவில் காலமெல்லாம்’ என்றிவை முதலியவைகளிற்படியே முன் ப்ரார்த்தித்தபடி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் கொண்டருளும் என்றபடி. ‘அந்தமிலா அருளாழி’ இத்யாதி -- அவனுடைய க்ருபைக்கு அளவு உண்டானால்ன்றே அவனுக்குப் புநராவ்ருத்தி சங்கை உண்டாவது, க்ருபை அபரிச்சின்னமாகையாலே புநராவ்ருத்தியும் இல்லையென்று ஸ்வாதந்த்ரியத்தினால் உண்டாகிற புநராவ்ருத்தி சங்கைக்கு க்ருபையின் ஆதிக்கத்தைக்கொண்டு ஸமாதானம் காட்டியருளிரராயிற்று. ‘அத்திகிரித் திருமாலே’ என்றது ‘ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தம் கோவினை’ என்கிறபடியே ஸ்ரீஹஸ்திகிரியில் தான் நித்ய ஸாந்நித்யத்தைச் செய்திருப்பது லக்ஷ்மியின் பரிசுமான நமக்கு இவ்வளவு பல பரம்பரைகளைச் செய்வதற்காகவே, இவை அவளிடத்தில் உண்டான வ்யாமோஹத்தினால் செய்தவை என்றபடி. இப்படி க்ருஷி பண்ணினவன் க்ருஷியின் பலம் கைபட்ட வாரே விட்டுவிடுவானோ? ‘ஊடுட்டி நின்றென்னுயிரில் கலந்தியல்வான் ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே’ என்பது இங்கனுஸந்தேயம்.

இப்படி அர்த்த பஞ்சகத்தையும் ஸங்க்ரஹருசிகளான மந்தமதிகளும் ஸுகமாக அனுஸந்தானம் செய்வதென்பொருட்டுத் த்ரமிடகாதையாலே ஸங்க்ரஹித்தருளி, இப்பிரபந்தம் பெரியோர்களின் நியமனத்தினால் ப்ரவர்த்தித்தபடியினாலும், பூர்வாசார்யர் களினால் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களையே ப்ரதிபாதிக்கிறபடியினாலும், காதைகளின் லக்ஷணங்கள் பூர்ணமாயிருப்பதினாலும், க்யாதி லாபாதி பூஜைகளில் ஆசையில்லாமல் இதுவே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக அருளிச் செய்யப் பட்டபடியினாலும் வேதாந்த வேதிகளுக்குப் பரம போக்யமாக அனுஸந்தேயம் என்று நிரூபித்தருளி நிகமனம் செய்தருளுகிறார் --- அயன் என்றும்பித்து.

அயன்பணியு மத்திகிரி யருளாளரடி யிணைமேல்

நயங்கொள்சேர் கச்சிநகர் நான்மறையோர் நல்லருளால்

பயன்களிலை யனைத்துமெனப் பண்டுரைத்தார் படியுரைத்த

வியன்கலைக ளீரைந்தும் வேதியர்கட் கினியனவே. .11.

(ஸ்ரீ ஸ்ரீநாமதேசிகாசார் பாடபேதம் “நயங்கள்செறி கச்சி நகர் -- நயங்கள் செறி

-- நல்ல பயன்கள் பொருந்திய)

பதவுரை

அயன் -- ப்ரம்மாவினால், பணியும் -- ஸேவிக்கப்படுகிற, அத்திகிரி -- ஹஸ்திகிரியில் ஸந்நிஹிதரான, அருளாளர் -- தேவப்பெருமானுடைய, அடியிணைமேல் -- இரண்டு திருவடிகளின் விஷயமாக, நயங்கள் -- நியாயங்கள், சேர் -- சேர்ந்த, கச்சிநகர் -- காஞ்சீபுரியில் (வளிக்கின்ற), நான்மறையோர் -- நான்கு வேதங்களையும் அறிந்த பெரியோர்களுடைய, நல்லருளால் -- நல்ல க்ருபையினால். இங்கு க்ருபாகார்ய நியமனத்தை க்ருபையாக நிரூபித்திருக்கிறது என்றபடி. இவையனைத்தும் -- இப்பாட்டுக்கள் எல்லாம், பயன்கள் -- ப்ரயோஜனங்கள், என -- என்று நினைத்து, பண்டுரைத்தார் -- முன்பு உபதேசம் செய்த பூர்வாசார்யர்களுடைய, படி -- ப்ரகாரத்தை, அதாவது அவர்கள் உபதேசித்த ப்ரகாரத்தை என்றபடி, உரைத்த -- சொன்ன, ஈரைந்தும் -- பத்தாய், வியன் -- ஆச்சர்யப்படக்கூடியவைகளாய் இருக்கும், கலைகள் -- பாட்டுக்கள், வேதியர்களுக்கு -- வேதங்களை அறிந்தவர்களுக்கு, இனியனவே -- போக்யங்களானவைகள்.

(பூர்வாதேசிகாசார் ஸ்வாமி “நயங்கள்செறி” என்னும் பாடத்துக்கு “நல்ல பயன்கள் பொருந்திய” என அர்த்தம் கொள்கிறார்)

தாத்பர்யம்

பூர்வாதேசிகாசார் ஸ்வாமி

அத்திகிரியில் நித்யவாஸம்செய்து ப்ரேருளாளனைக் கண்ணூரக் கண்டு களிக்கும் பாக்யம் பெற்ற பரமபாகவதர்களின் திவ்யநாக்ரஹத்தால் அவ்வெம்பெருமான்மீது இயற்றப்பட்ட இப்பிரபந்தம் முழுதும் பூர்வாசார்யர்களின் வழியையே பின்பற்றியதாகும். இப்பாசரங்களின் கருத்தை ஆராய்ந்தால் இவற்றுல் வேறு பலனை வேண்டாதவாறு இப்பாசரங்களே பலனாகும் என்னும்படி ஸாரார்த்தத்தைக் கொண்டுள்ளமை விளங்கும். வேதாந்தார்த்தங்களை நன்குணர்ந்த மஹான்களே இப்பாசரங்களின் இனிமையை உணரவல்லார் -- என்றவாறு.

இப்பிரபந்தத்தில் ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டதால் உபாயமாய் நிற்கும்போதும் பலனாய் நிற்கும்போதும் எம்பெருமானோடு பிராட்டிக்குப் பிரியாத ஸம்பந்தம் உண்டென்று உறுதி பட்டது.

சேட்லூர் ஸ்வாமி

‘அயன் பணியும்’ இத்யாதிகளால் எல்லா லோகங்களிலும் போய்த் தன்னுடைய அபீஷ்டம் எவித்திக்காமல் மெய்விரத நிலமெல்லாம் போயே மீண்ட ப்ரம்மா இந்தக்ஷேத்திரத்தில் தன்னுடைய தபஸ்ஸின் பலத்தைக் கண்டபடியினால் அவரால் ஸேவிக்கப்படுகிறது என்று அந்தக்ஷேத்திரத்தின் மஹிமை அனுஸந்திக்கப் பட்டதாகிறது. ‘அருளாளர்’ என்பது “ப்ரஸாத பரமேள” என்றபடியே ஸாத்யவாதிகளைக்கொண்டன்றிக்கே க்ருபையைக் கொண்டே நிரூபிக்கும்படியான ஸ்வபாவத்தை யுடையவன் என்றபடி. ‘அடியிணைமேல்’ என்பதினால் அர்த்த பஞ்சகத்தை நிரூபித்திருந்தாலும் ஒவ்வொரு பாட்டும் அவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதிலேயே தாத்பர்யம் உடையவைகள் என்பது த்யோதிதம். ‘நயங்கள்சேர்’ இத்யாதி -- தேஹாத்ம் ப்ரம்மம் ஸ்வந்திராத்ம் ப்ரம்மம் முதலிய அல் வழக்குகள் இல்லாமல் ந்யாயத்திற்குப்

பொருந்தின ஜூனானுஷ்டானங்களை உடையவர்கள் என்றபடி.; நயங்கொள் சீர்' என்று பாடாந்தரம் . அப்பொழுது ந்யாயத்திற்குப் பொருந்தின ஜூனானுஷ்டானங்களை உடையவர்களாயும், கல்யாண குணங்களையுடையவர்களாயும் இருக்கிற என்றத்தம். 'நல்லருள்' என்றது ஸர்வ ஜனங்களும் ஸுகமாய் அர்த்த பஞ்சகங்களை அனுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்க வேண்டும் என்கிற நியமனத்தினால் என்றபடி. 'பயன்களிவை' இத்யாதி -- இப்பத்துப் பாட்டுக்களும் பகவத் குணநுபவரூபங்களாயும், பாகவத நியமனத்தைத் தலைக்கட்டினதால் பாகவத கைங்கர்ய ரூபமாகவும் இருப்பதினாலே இவையே ப்ரயோஜனங்களாயிற்று என்றபடி. இத்தால் க்யாதிலாப பூஜாதிகளுக்காக இப்பிரபந்தங்கள் அருளிச் செய்யப்படவில்லை என்பது த்யோதிதம். 'பண்டுரைத்தார்படி உணர்த்த' என்பதினால் பூர்வாசார்யர்கள் அர்த்த பஞ்சகத்தை எப்படி நிரூபித்தார்களோ அப்படியே நிரூபித்தோம். ஆகையால் ஆசார்ய ஸம்பந்தாய ப்ரவசன ரூபமானதாகையாலும் இது ஸ்வயம் ப்ரயோஜனம் என்பது த்யோதிதம். மேலும் ஸ்வகபோல கல்பிதமாக நிரூபிக்கப்படவில்லை என்பதும் த்யோதிதம். 'வியன் கலைகள்' என்றது தமிழ் லக்ஷணங்கள் நிறைந்திருக்கிறபடியினாலே ஆச்சர்யப்படக் கூடியவைகள் என்றபடி. 'ஈரைந்து' என்பதினால் இரண்டு பாட்டுக்கள் ஒரு அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதாய் இப்படி ஐந்து அர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறதாகையினாலே ஐந்து இரண்டு என்கிற கணக்கை உடையதுகள் என்பது தெரிவிக்கப் படுகிறது. 'வேதியர்கட்கினியனவே' என்றது ஸாரார்த்தத்தை அறியாதவர்களுக்கு இவைகள் போக்யமாகாவிட்டாலும் ப்ரமாணசரணராய் ஸாரர்த்தமாக வேத வேதாந்தங்களை அறிந்தவர்களுக்கு அவைகளின் ஸாரார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் இவைகள் போக்யமாகக் குறையில்லை. ஆகையால் 'தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்' என்கிற பாகவத கைங்கர்ய ரூபமாகக் குறையில்லை என்பது த்யோதிதம்.

அர்த்த பஞ்சகமும்
அர்த்த பஞ்சக வ்யாக்யானங்களும்
நிறைவடைந்தன.